ERICH KÄSTNER

35. Mai

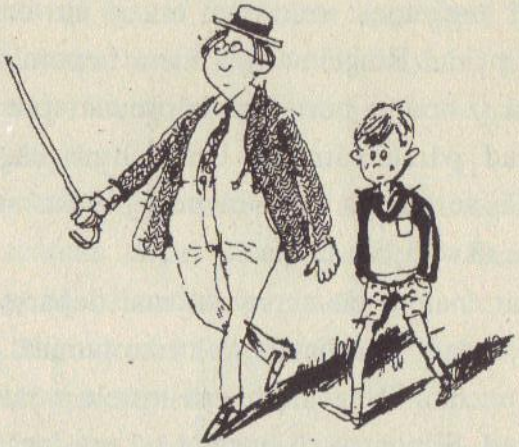

Era ziua de 35 mai

Era ziua de 35 mai, așa încît era firesc ca unchiul Ringelhuth să nu se mire de nimic. Dacă lucrurile ce aveau să i se întîmple în ziua aceea s-ar fi petrecut numai cu o săptămînă înainte, și-ar fi spus cu siguranță că ori lui, ori globului pămîntesc îi lipsește o doagă. Dar în ziua de 35 mai omul trebuie să se aștepte la orice.

Pe lîngă toate cele, mai era și într-o zi de joi. Unchiul Ringelhuth își luase nepotul de la școală și apoi o porniseră împreună spre casă. Konrad părea cătrănit. Unchiul nu băgă de seamă; se bucura doar că peste cîteva minute aveau să se așeze la masă.

Dar înainte de a povesti mai departe, trebuie să dau o explicație de ordin familial. Așadar: unchiul Ringelhuth era fratele tatălui lui Konrad. Și pentru că unchiul nu era încă însurat și locuia singur, i se îngăduia ca în fiecare joi la prînz să-l ia pe nepotul său de la școală. Mîncau împreună, stăteau de vorbă, beau cîte o ceașcă de cafea, iar către seară unchiul îl aducea pe băiat la părinți. Joile acestea erau tare nostime. Căci unchiul Ringelhuth nu avea nevastă care să-i gătească. Și nici femeie de serviciu nu ținea. De aceea, în joile cu pricina, el și Konrad mîncau cele mai trăsnite feluri de mîncare. Uneori, șuncă de Praga cu frișcă. Alteori, covrigi sărați cu gem de coacăze. Sau

plăcintă de vișine cu mustar englezesc. Preferau mustarul englezesc celui autohton pentru că-i mai iute și înțeapă la limbă de parc-ar avea ace în el.

Și cînd, după asemenea dejun, li se făcea rău, scoteau capul pe fereastră și rîdeau cu atîta poftă, că vecinii spuneau:

— Farmacistul Ringelhuth și nepotul lui au luat-o razna, săracii!

Ei, și va să zică o porniseră pe Strada Versantului, iar unchiul tocmai întrebase: „Da' ce-i cu tine, băiețaș?", că simți pe cineva trăgîndu-l de haină. Cînd se întoarseră amîndoi să vadă ce-i, în fața lor se afla un cal mare, negru care-i întrebă politicos:

— Aveți cumva o bucățică de zahăr la dumneavoastră?

Konrad și unchiul clătinară din cap.

— Atunci, scuzați deranjul, grăi calul cel mare și negru, îi salută cu pălăria lui de pai și dădu să plece.

Unchiul Ringelhuth băgă mîna în buzunar și întrebă:

— Pot să vă servesc cu o țigară?

— Nu, mulțumesc, răspunse calul cu tristețe. Sînt nefumător.

Se înclină ceremonios, porni la trap spre Piața Albert, se opri în fața unui magazin de delicatese și, tot uitîndu-se în vitrină, scoase limba de un cot.

— Ar fi trebuit să poftim calul la masă, spuse unchiul. Sigur îi e foame.

Apoi se uită cu coada ochiului la nepotul său și urmă:

— Ce-ai pățit, Konrad? Nici nu asculți ce vorbesc.

— Am de scris o compunere despre Mările Sudului.

— Despre Mările Sudului? se minună unchiul. Afurisită treabă!

— E groaznic! întări Konrad. Toți cei care sîntem buni la socotit trebuie să scriem despre Mările Sudului. Și asta fiindcă n-avem fantezie! Ceilalți au de scris cum se clădește o casă cu patru etaje. Așa ceva e firește un fleac pe lîngă Mările Sudului. Dar asta-i răsplata cînd știi să socotești bine.

— N-ai tu fantezie, băiețaș, declară unchiul Ringelhuth, dar mă ai în schimb pe mine, și asta e la fel de bine. O să-i trîntim învățătorului tău o Mare a Sudului, să se ducă vestea!

După aceea se lăsă cu un picior pe carosabil, iar cu celălalt rămase pe trotuar, și porni șontîcăind alături de nepotul său. Konrad nu era de lemn. Și văzîndu-l ce face, se înveseli.

Iar cînd tot șchiopătînd, unchiul salută un trecător și cînd acesta nici nu apucase bine să se depărteze, el exclamă: „Tii, drăcie! Dar ăsta a fost portărelul care mă stoarce de bani!“ băiatul începu să chicotească, de parcă l-ar fi gîdilat cineva.

Îndată ce ajunseră acasă la unchiul Ringelhuth, se așezară la masă. Aveau în ziua aceea plăcintă cu slănină și, imediat după aceea, salată de cîrnați cu sirop de zmeură.

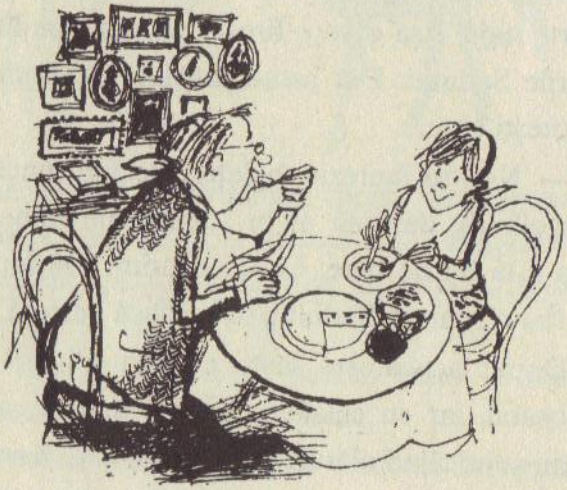

— Spartanii mîncau pe vremea lor ciorbă de sînge, fără să strîmbe din nas, glăsui unchiul. Ție cum ți se pare salata cu sirop, băiețaș?

— Oribil de bună! răspunse Konrad.

— Ei, da, trebuie să te mai antrenezi, declară unchiul. Cînd făceam armata ni se serveau tăiței cu scrumbie, iar în timpul studenției primeam orez cu zeamă de zaharină. Cine știe ce-o să vi se vîre vouă pe gît cînd o să vă faceți mari! De aceea mănîncă salata asta cu sirop, băiete, ca să ți se blindeze de pe acum stomacul!

Și cu aceste cuvinte îi mai turnă o lingură de sirop de zmeură peste salata de cîrnați.

Cînd isprăviră de mîncat, se uitară mai întîi o bună bucată de vreme pe fereastră, așteptînd să le vină rău. Dar nici gînd de așa ceva. Atunci se apucară să facă gimnastică. Unchiul își cocoță nepotul pe dulapul cel mare cu cărți și Konrad se propti în mîini, cu capul în jos și cu picioarele în sus.

— Un moment! îi strigă Ringelhuth. Ia mai stai puțin așa răsturnat!

Se duse în dormitor, se întoarse cu o pilotă și o așternu în dreptul dulapului cu cărți. Apoi comandă: „Hopa-jos", și Konrad sări de pe dulap, pe vine, drept pe pilota de pe podea.

— Grozav! exclamă unchiul.

Apoi își făcu și el vînt și zbură vijelios, cu picioarele desfăcute, peste masă.

Îndată după aceea auziră sub ei un bubuit surd, urmat de un năprasnic zăngănit de sticlă spartă. Și unchiul zise emoționat:

— Ăsta a fost candelabrul lui Mühlberg de la etajul de jos.

Așteptară cîteva minute, dar nu se auzi nici o bătaie în ușă și nici nu sună nimeni.

— Probabil că Mühlbergii nu sînt acasă, fu de părere el.

Dar nu trecu mult și se auzi soneria! Băiatul dădu fuga la ușă, o deschise și se întoarse, alb la față ca varul:

— Calul cel mare și negru e afară, șopti el.

— Să poftească! porunci unchiul Ringelhuth.

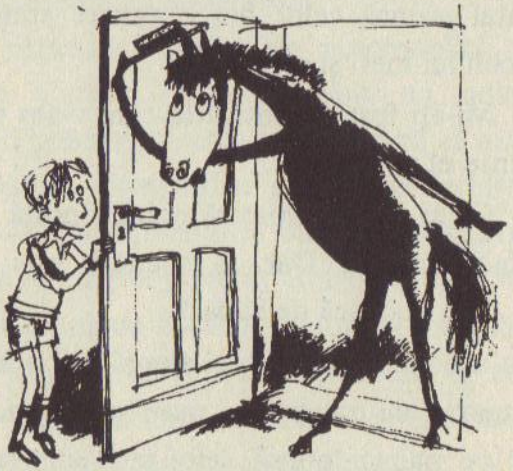

Şi nepotul făcu semn animalului să intre. Iar calul îşi scoase pălăria de pai şi întrebă:

— Vă deranjez?

— Vai de mine, se poate? protestă unchiul. Luaţi loc, vă rog.

— Prefer să rămîn în picioare, glăsui calul. Nu e o politeţe din partea mea, vă rog să mă credeţi, dar noi, caii, nu sîntem făcuţi pentru a şedea.

— Cum doriţi! zise unchiul. Dar îmi permiteţi să vă întreb, cărui fapt datorăm onoarea vizitei dumneavoatră?

Calul aruncă celor doi o privire stînjenită din ochii lui mari şi serioşi.

— Mi-aţi fost simpatici de cum v-am văzut, răspunse el apoi.

— Ca şi dumneavoastră nouă, ripostă Konrad înclinîndu-se. Dar, ia spuneţi: mai aveţi poftă de o bucăţică de zahăr?

Nu aşteptă răspunsul, ci alergă în bucătărie, se întoarse cu zaharniţa, puse o bucăţică de zahăr pe palma întinsă, apoi încă una şi încă

una, şi calul crănţăni aşa, pe nerăsuflate, cam vreo litră. Apoi respiră uşurat şi zise:

— Măi să fie! La ţanc mi-a picat pomana asta! Mii de mulţumiri, domnilor! Daţi-mi voie să mă prezint: Numele meu e Negro Caballo. Pînă la sfîrşitul lui aprilie am lucrat la circul Sarrasani într-un număr pe patine cu rotile. Apoi mi-a expirat angajamentul şi de atunci n-am mai cîştigat nici un ban.

— Da, da! făcu unchiul Ringelhuth. Caii au aceeaşi soartă ca şi oamenii.

— Afurisitele astea de automobile! urmă Negro Caballo. Maşinile sînt un adevărat prăpăd pentru noi, caii. Închipuiţi-vă că am fost gata să mă angajez şi ca simplu cal de birjă, cu toate că am diplomă de bacalaureat! Dar nici măcar secretarul general al asociaţiei profesionale a cailor de birjă n-a putut să mă plaseze. Şi vă rog să credeţi că dumnealui e cal cu relaţii serioase. Dar ce să mai vorbim, dacă el însuşi, măgarul, umblă cu maşina!

— În condițiile astea sigur că nimic nu trebuie să ne mai mire, rosti unchiul Ringelhuth, clătinînd din cap.

— Sînteți foarte drăguț, zise calul emoționat, bătîndu-l pe umăr cu copita piciorului drept din față, de-i trosniră oasele.

— Aoleu! răcni Ringelhuth.

Konrad amenință murgul cu degetul.

— Dacă-l schilodiți pe unchiul, strigă el, o să aveți de-a face cu mine!

Calul își săltă buza de sus de i se văzură dinții albi și începu să rîdă pe înfundate. Apoi își ceru mii de scuze. N-avusese asemenea intenție.

— Nu face nimic, îl liniști unchiul Ringelhuth, frecîndu-și clavicula. Data viitoare însă, te rog să fii mai atent, scumpul meu Negro Caballo. Nu uita că eu n-am spinare de cal.

— O să țin seama, făgădui murgul, aveți cuvîntul celui mai bun număr internațional pe patine cu rotile din lumea mamiferelor!

După aceea priviră toți trei pe fereastră. Calul, uitîndu-se de sus pe stradă, fu cuprins de amețeală, păli de spaimă și-și coborî pleoapele. Numai cînd Konrad îl făcu atent că-i mai mare rușinea, îndrăzni să privească din nou.

— Vezi numai să nu cazi pe fereastră, îl preveni Ringelhuth. Atît mi-ar mai lipsi ca tocmai din locuința mea să pice un cal pe strada Johann Mayer!

Negro Caballo zise:

— Cred că mă înțelegeți. Noi, ăștia, avem atît de rar ocazia de a privi de la etajul al treilea! Dar acum merge. V-aș fi totuși recunoscător dacă m-ați lăsa să stau între dumneavoastră. Paza bună trece primejdia rea.

Cînd se instală deci între unchiul Ringelhuth și Konrad, întinse capul afară cît putu de mult și înfulecă de pe balconul vecin doi cercelușI și o begonie cu rădăcini cu tot. Ghivecele însă le lăsă, mărinimos, intacte.

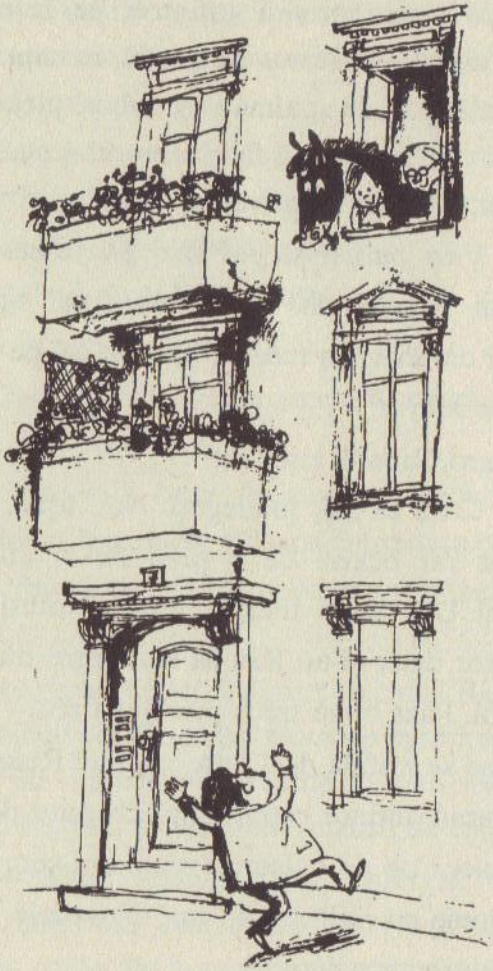

Deodată se iscă pe stradă o gălăgie infernală. Pe trotuar se afla un omuleț bondoc și rotund ca o bilă, care agita furtunos brațele și mîinile, dădea ca un căpiat din picioruşele grăsune și țipa ca din gură de șarpe:

— Asta întrece orice măsură! se dezlănțui el spumegînd de furie. Imediat să dispară calul de la fereastră! Încă nu v-ați însușit dispozițiile administrației acestui imobil? Încă nu știți că-i strict interzis locatarilor să țină cai în apartament? Se aude?

— Cine-i prichindelul? întrebă Konrad.

— Dă-l încolo! E doar proprietarul casei, răspunse unchiul Ringelhuth. Îl cheamă Clemens Waffelbruch.

— Nemaipomenită nerușinare din partea dumitale! răcni bondocul și dolofanul domn Waffelbruch. Florile pe care mîrțoaga le-a mîncat în mod ilegal de pe balconul domnului Lehmann ai să le înlocuiești de urgență! S-a înțeles?

La auzul acestor vorbe, un fior străbătu pielea neagră a calului. A, nu! Să fie jignit, asta nu permitea nimănui! Apucă unul din ghivecele de unde ronțăise toate florile și-l lăsă să cadă din fereastră drept în jos. Ghiveciul se prăvăli cu viteză, de parc-ar fi avut cine știe ce grabă, și-l pocni pe proprietarul zurbagiu drept în pălăria tare de pe cap. Domnul Clemens Waffelbruch se frînse din genunchi, amuți uluit, privi din nou în sus, își scoase pălăria turtită și zise tremurînd:

— Scuzați, vă rog!

După care, cu pași împleticiți, intră repede în casă.

— Dacă tipul nu-și scotea pălăria, zise calul, i-aș fi azvîrlit în cap, unul după altul, toate ghivecele de pe balcon!

— Distracția asta m-ar fi costat cam mult, remarcă unchiul Ringelhuth. Hai mai bine să ne întoarcem în odaie.

Negro Caballo necheză vesel. După aceea se întoarseră tacticos în odaie și jucară în trei jocul de cărți numit „Cvartetul autorilor". Calul cîștigă partidă după partidă. Știa pe de rost numele tuturor autorilor clasici, precum și scrierile lor. Unchiul Ringelhuth, în schimb, era clei. Ca farmacist, avea, ce-i drept, cunoștință de toate bolile pe care le avuseseră scriitorii, de leacurile cu care fuseseră vindecați și de pricinile din care li se trăsese moartea. Dar titlurile romanelor și pieselor lor le uitase cu desăvîrșire. De necrezut, dar a fost în stare să afirme că *Balada clopotului* de Schiller[1] a fost scrisă de Goethe[2]!

1 Friedrich Schiller (1759—1805), poet și dramaturg, de asemenea autor de scrieri istorice și estetice; alături de Goethe, cel mai de seamă reprezentant al clasicismului german.

2 Johann Wolfgang von Goethe (1749—1832), poet german, gînditor și om de știință, autor de piese de teatru, versuri și romane de o deosebită valoare literară și artistică.

Deodată, Konrad sări de pe scaun, trînti cărțile de joc pe masă, se repezi la dulapul cu cărți, îl deschise vijelios, scoase un volum gros din raftul de sus, se așeză pe covor și începu să-l răsfoiască înfrigurat.

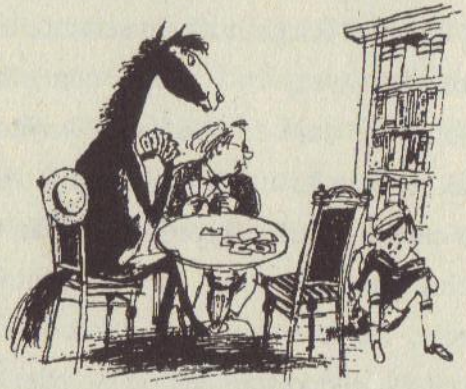

— N-am vrea să fim nepoliticoși, zise unchiul, dar poate că ești drăguț să ne spui: de ce-ai fugit de la masă și ne-ai lăsat în mijlocul jocului? De altfel, mie nu-mi lipsește decît o comedie de Gotthold Ephraim Lessing[1]. Ceea

1 Gotthold Ephraim Lessing (1729—1781), scriitor german, de o vastă erudiție, a fost unul dintre întemeietorii literaturii naționale germane.

ce știu eu e că soția lui Lessing, o oarecare Eva König, a murit la puțin timp după nașterea unui copil și că pruncul a murit și el cîteva zile mai tîrziu, iar Lessing n-a mai trăit nici el multă vreme după aceea.

— Nu prea miroase a comedie ce ne povestești dumneata, observă calul ironic.

Apoi își lipi botul de urechea unchiului Ringelhuth și-i șopti:

— *Minna von Barnhelm.*

Unchiul izbi supărat cu pumnul în masă.

— Nu, frate! Eva König o chema pe nevastă-sa, nu Minna von Bornholm!

— Ei, drăcia dracului! se oțărî calul. Minna von Barnhelm n-a fost soția lui Lessing, ci e titlul comediei lui!

— Așa? făcu Ringelhuth. De ce n-ai spus de la început? Konrad, fă bine și servește-mi-o pe Minna von Bornholm aia!

Konrad stătea pe covor, răsfoia cartea și tăcea.

— Ești drăguț să-l scuturi nițeluș din mutenie pe onoratul meu nepot cu o bine țintită lovitură de copită? se adresă Ringelhuth musafirului său patruped.

Calul se apropie domol de Konrad, îl înhăță cu dinții de guler și-l săltă în văzduh. Dar Konrad nici nu băgă de seamă că nu mai e pe covor și, cu toate că Negro Caballo îl ținea aproape de tavan, continua să întoarcă filele cărții, cu fruntea încrețită de îngrijorare.

— Nu știu unde e, unchiule! spuse el deodată.

— Cine? întrebă Ringelhuth. Minna von Bornholm?

— Nu. Mările Sudului, răspunse Konrad.

— Mările Sudului? se minună calul.

Dar deoarece, ca să vorbească, trebuise să deschidă botul, Konrad se prăbuși cu un bufnet pe parchet.

— Noroc că policandrul lui Mühlberg a căzut adineauri! glăsui unchiul, frecîndu-și bucuros mîinile. Dar ce facem cu pîrdalnicele alea de Mări ale Sudului?

Apoi, întorcîndu-se spre cal:

— Nepotul meu trebuie să scrie pentru mîine o compunere despre Mările Sudului.

— Pentru că știu să socotesc bine, adăugă băiatul cu năduf.

Calul rămase un moment pe gînduri. Apoi îl întrebă pe unchiul Ringelhuth dacă e liber în după-amiaza aceea.

— Sigur, răspunse Ringelhuth. Joia sînt de noapte la farmacie.

— Perfect! exclamă Negro Caballo. Atunci putem pleca imediat.

— Unde? La farmacie? întrebară Konrad și unchiul într-un glas.

— Aș! făcu calul. Nu la farmacie: spre Mările Sudului!

Apoi întrebă:

— Îmi permiteți să dau un telefon?

Unchiul Ringelhuth încuviință din cap și calul se duse în trap la telefon, ridică receptorul din furcă, formă un număr și zise:

— Alo? Biroul de voiaj pentru caii de circ? Aș dori să vorbesc cu Calul-Uriaș. Personal. Chiar dumneata ești la aparat? Ce mai faci? Cum? Începe să-ți încărunțească coama? Ce vrei, nu mai sîntem în floarea vîrstei! Dar ia spune-mi: cum se poate ajunge pe calea cea mai scurtă spre Mările Sudului? Aș vrea să fiu

deseară înapoi. Cam greu? Ascultă, iubite Cal-Uriaș: nu-mi face mizerii! Ce spui? Unde sînt acum? Pe strada Johann Mayer, la numărul 13. La o veche cunoștință, un oarecare Ringelhuth. Cum? Ei, bravo, asta-i splendid! Mii de mulțumiri, amice!

În încheiere, calul necheză de trei ori în aparat, puse receptorul în furcă, se întoarse cu fața la cei din odaie și întrebă:

— Spuneți-mi, vă rog, domnule Ringelhuth, aveți în coridor un dulap mare, sculptat? Se pare că-i o piesă din secolul al XV-lea.

— Mă rog, și de-ar fi așa, îi răspunse Ringelhuth, ce legătură poate avea dulapul străvechi de pe coridor cu Mările Sudului și cu calul dumitale uriaș?

— Mi-a spus să intrăm în dulapul acela și s-o luăm apoi drept înainte. În mai puțin de două ceasuri vom fi acolo, declară Negro Caballo.

— Ia mai lasă-te de bancuri, şefule! îl apostrofă unchiul Ringelhuth.

Konrad însă, ca împuns cu acul, se năpusti pe coridor, deschise uşile scîrţîitoare ale imensului şi străvechiului dulap care se afla acolo, pătrunse în el şi nu mai ieşi la iveală.

— Konrad! îl strigă unchiul. Konrad! Măi derbedeule, ce faci?

Dar băiatul nu dădu nici un semn de viaţă.

— Mă scoate din sărite! se enervă unchiul. De ce nu răspunde puşlamaua?

— Te pomeneşti c-o fi plecat, sugeră calul.

Auzind vorba asta, unchiul nu s-a mai putut stăpîni. Dădu fuga în coridor, se duse la dulap, se uită înăuntru şi deodată exclamă:

— Aşa e, frate. Dulapul n-are spate!

Calul, care-l urmase, ripostă pe un ton plin de reproş:

— Cum aţi putut să vă îndoiţi? Intraţi şi dumneavoastră în dulap!

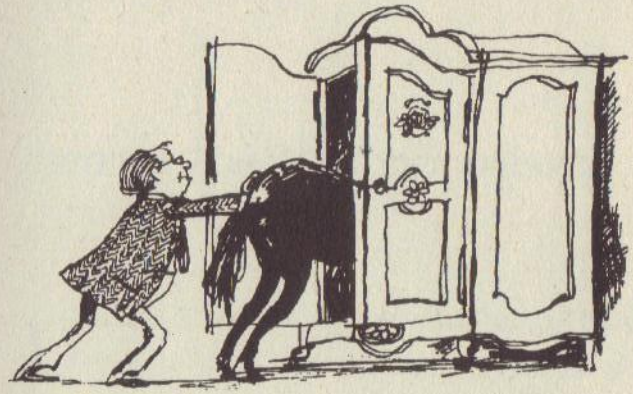

— După dumneavoastră! îl pofti unchiul Ringelhuth. Eu sînt la mine acasă.

Calul îşi puse copitele din faţă pe tăblia de jos a dulapului. Ringelhuth îl împinse cu toate puterile, pînă ce calul dispăru înăuntru. După

aceea se înghesui și unchiul, icnind, în urma lui, și spuse disperat:

— De-acum, Dumnezeu cu mila!

Intrarea liberă! Copiii plătesc pe jumătate

Unchiul Ringelhuth se lovi în dulap de un obiect tare. Era un baston vechi, pe care-l luă cu el. „Mările Sudului sînt departe“ — își zise. Apoi se năpusti în beznă, ca un alergător de fond bine antrenat, drept înainte, fără oprire.

La început, fantomaticul drum era mărginit de ziduri înalte, coșcovite. Dar, deodată, zidurile pieiră și unchiul se pomeni într-o pădure.

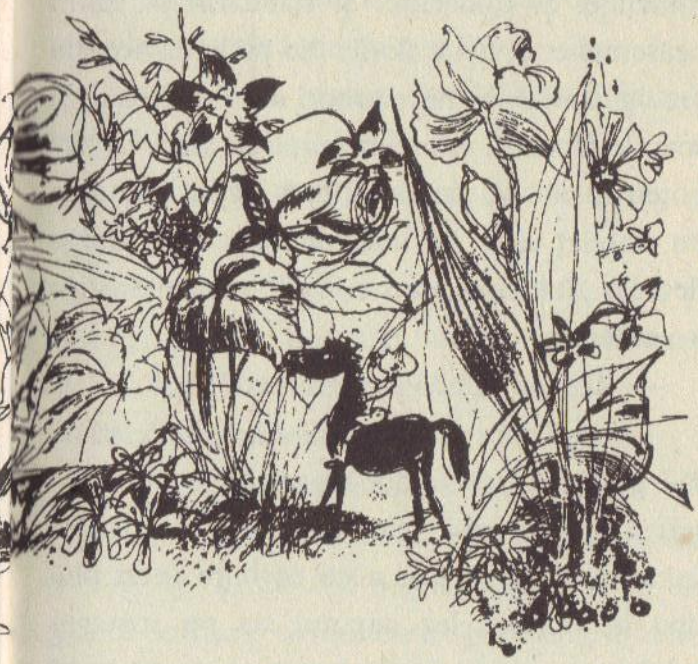

În pădurea aceasta nu erau însă copaci, ci flori. Imenşi clopoţei, de pildă, înalţi cît brazii. Şi cînd bătea vîntul, staminele se loveau de petalele florilor, făcîndu-le să sune ca nişte zurgălăi.

Alături de clopoței se aflau stînjenei. Și romanițe. Și căldărușe. Și trandafiri în culori neasemuite. Și toate florile din pădurea aceasta erau gigantice, ca niște arbori de sute de ani. Și soarele făcea să scînteieze uriașele flori. Și clopoțeii sunau de parc-ar fi fost vrăjiți, căci adia un vîntuleț ușor. Iar unchiul Ringelhuth alerga de colo pînă colo printre florile uriașe și striga necontenit:

— Konrad! Unde ești, Konrad?

Aproape zece minute goni așa, pînă ce izbuti să-i găsească pe cei doi fugari. Negro Caballo stătea în fața unui toporaș gigantic și-i ronțăia frunzele, care păreau niște covoare verzi plutind în văzduh. Iar nepotul sta pe spinarea calului, se uita la florile uriașe și, cu toate că era destul de măricel, de uimire ținea un deget în gură.

— Să înnebunești nu alta! exclamă unchiul, ștergîndu-și cu batista sudoarea de pe frunte. Să înnebunești nu alta! repetă el furios. Întîi o

tuliți în neștire și apoi mă cărați și pe mine într-o pădure, o pădure, ce să spun, cum n-am mai văzut de cînd mama m-a făcut!

— Am ajuns cumva în Mările Sudului? întrebă Konrad.

— Scoate degetul din gură cînd vorbești cu noi! porunci unchiul.

Konrad tresări speriat, se execută pe dată și își privi degetul, de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată. Murea de rușine.

Calul îi strigă unchiului:

— Încălecați și dumneavoastră!

Unchiul își făcu vînt, se aruncă pe spinarea calului, se agăță de nepot, dădu calului o ușoară lovitură cu bastonul, și p-aci ți-e drumul! Murgul era într-o dispoziție excelentă și se porni să declame:

— „Călare pe cine văd oare în noapte tîrziu? E-un tată ce duce cu el pe-al său fiu".[1]

1 Primele versuri din balada *Craiul ielelor* de Goethe.

Dar Konrad ripostă:

— Numai că noi sîntem unchi şi nepot!

Iar Ringelhuth obiectă:

— Şi de ce „noapte"? Exagerezi, amice. Ia-o mai bine la galop.

— S-a făcut! încuviinţă calul şi, galopînd prin pădurea de flori, îi scutură atît de aprig pe cei doi de pe spinarea lui, că-i făcu să vadă stele verzi. Konrad se ţinea de coama răvăşită de vînt, iar unchiul se sprijinea de Konrad, astfel că salata de cîrnaţi şi siropul de zmeură de la dejun se încăierară cumplit într-înşii.

Trandafirii scăpărau în mii de culori. Clopoţeii sunau dulce. Iar unchiul Ringelhuth se tînguia în sinea sa: „Doamne, Doamne, de-am ajunge odată!"

Şi, subit, cu un zvîcnet scurt, calul se opri.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Konrad care, în timpul galopului, ţinuse ochii închişi şi-i deschidea abia acum încet-încet.

Se opriseră în faţa unui gard înalt de scînduri. Iar de gard spînzura o placă. Şi pe placă scria:

Aici începe Ţara Huzurului
Intrarea liberă!
Copiii plătesc pe jumătate!

Unchiul Ringelhuth alunecă binişor de pe cal, examină cu atenţie placa şi gardul şi glăsui apoi:

— Aici ceva nu-i în regulă.

— Cum adică? întrebă calul.

— În gard nu-i nici o deschizătură prin care să se poată intra, răspunse unchiul.

Acum îşi dădură seama şi ceilalţi doi că nu se vedea nici o poartă. Konrad se săltă în picioare pe spinarea calului, se propti cu mîinile de gard şi voi să se caţăre mai sus. Dar Ringelhuth îl apucă de picioare.

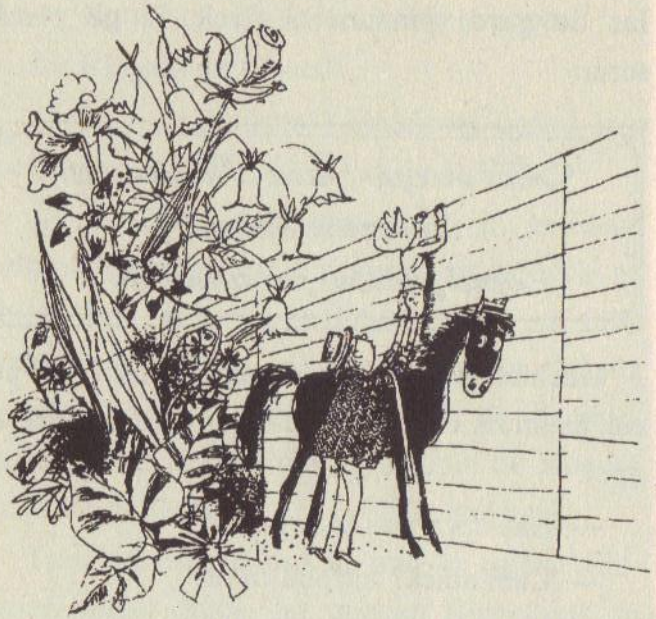

— Ești un prostănac fără pereche, băiețaș! îi șopti el. Crezi într-adevăr că omul care se duce în Țara Huzurului trebuie să se cațăre ca să ajungă acolo? Păi acolo, după cum prea bine știi, trăiesc oamenii cei mai leneși de pe acest pămînt. Și ăia doar nu se cațără!

Dar băiatul nu se lăsă. Rămase agățat de gard și, încet-încet, urcă tot mai sus.

— Încă puțin și am să văd ce e dincolo! gîfîi el plin de entuziasm.

Dar în aceeași clipă se iți de dincolo, cu totul pe neașteptate, o mînă uriașă care-i trăsni lui Konrad o asemenea palmă peste obraz, că-l făcu să se desprindă și să cadă lîngă cal, în iarbă, cu mîna pe falcă.

— Ești mulțumit acum? îl mustră unchiul. Nu totdeauna-i bine să te cațări, numai pentru că ești un bun cățărător.

Făcu celor doi semn să tacă, iar el se rezemă de gard și strigă cît putu de tare:

— Dacă ăi de acolo își închipuie că avem de gînd să ne cățărăm, se înșală al naibii! Mai bine rămînem aici.

Apoi slobozi un căscat din adîncul rărunchilor și zise cu un glas ce părea toropit de somn:

— Cel mai bun lucru e să tragem la aghioase.

Dar nu sfîrşi bine vorba, şi în gard se deschise o uşă, cu toate că pînă atunci nu fusese nici una acolo. Şi cineva rosti dinăuntru:

— Poftiţi mai aproape!

Cei trei intrară pe poartă. Şi întîiul lucru pe care-l văzură fu un pat cît toate zilele. Iar în pat se afla un individ pîntecos, care mormăi:

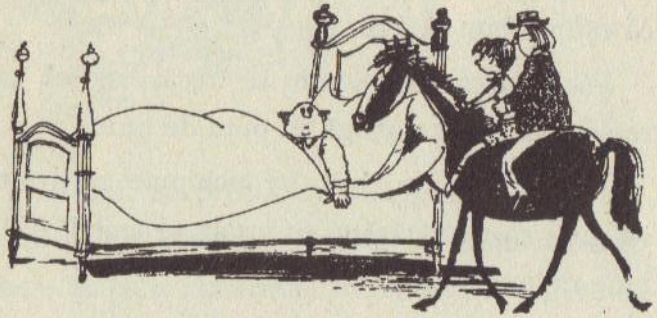

— Io-s portarul. Ce doriţi?

— Vrem să ajungem în Mările Sudului, răspunse unchiul.

— Drept înainte! îi îndrumă portarul, după care se întoarse cu spatele şi începu să sforăie cît îl ţineau curelele.

— Nădăjduiesc că sforăitul nu vă oboseşte prea mult, strecură unchiul.

Dar burduhănosul adormise pasămite de-a binelea, sau era prea leneş ca să răspundă.

Konrad îşi roti ochii în jur. Se aflau, fără doar şi poate, într-o livadă plină de pomi încărcaţi cu fructe.

— Uite, unchiule! trîmbiţă deodată băiatul. Aici cireşele, merele, perele, prunele cresc toate pe unul şi acelaşi pom!

— E mai la-ndemînă, observă unchiul.

Numai calul nu se împăca defel cu rosturile din Ţara Huzurului.

— Cîtă vreme fructele trebuie culese, zise el, minunăţii de-astea nu-mi fac nici o impresie.

Konrad, care se uitase între timp mai atent la unul din pomii cu patru soiuri de fructe, făcu semn unchiului şi calului să se apropie. Şi ceea ce constatară acum era într-adevăr extraordinar de practic.

Pe trunchiul pomului se găsea un automat cu manete şi inscripţii: „Maneta din stînga: Trage o dată — 1(un) măr curăţat şi tăiat în bucăţi“ — scria pe tăbliţă; „Maneta din stînga: Trage de două ori — 1(un) compot asortat“. — „Maneta din dreapta: Trage o dată — 1(una) bucată tort cu prune şi frişcă“.

— Fenomenal! exclamă unchiul şi trase de două ori de maneta din dreapta.

Pe dată se auzi un zuruit şi din pom alunecă o farfurie cu gem de vişine.

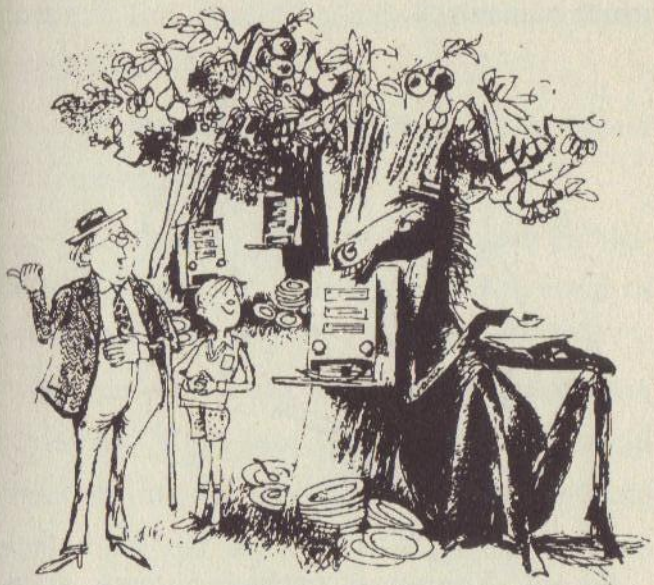

Acum se puseră toţi trei pe treabă; trecură din pom în pom şi mîncară pe rupte. Cel mai înfometat se arătă a fi calul. Goli de fructe doi pomi şi tot nu păru sătul.

Unchiul Ringelhuth îl zori ca să poată porni mai departe. Dar calul răspunse:

— Luați-o dumneavoastră înainte. Vă urmez numaidecît.

Și așa, Konrad și unchiul o luară apostolește, drept înainte, prin Țara Huzurului. Din cînd în cînd le tăia drumul cîte un cîrd de găini, cotcodăcind. Trăgeau după ele niște tigăițe curate-lună. Și de cum vedeau apropiindu-se niscai drumeți, se opreau și ouau la repezeală ochiuri cu șuncă sau omlete cu vîrfuri de sparanghel.

Konrad le făcu semn să nu se ostenească de pomană. Era sătul. Și găinile pieiră în tufișuri, trăgînd tigăițele după ele.

— Oameni, după cît se pare, nu se găsesc deloc pe-aici, zise Konrad.

— Cum să nu se găsească? ripostă Ringelhuth. Altminteri ce rost ar avea pomii aceia cu automate?

Și chiar așa și era. După o cotitură dădură peste case. Erau case pe roți, cu cai înhămați dinaintea lor. În felul acesta locatarii puteau rămîne în pat și totuși să ajungă oriunde doreau. De altfel aveau și difuzoare la ferestrele dormitoarelor. Iar cînd doi huzurieni voiau să stea la taifas, porunceau cailor să alipească o casă de alta și trăncăneau cu ajutorul difuzoarelor. Fără să se vadă unul pe altul.

Konrad arătă două asemenea case alipite. Unchiul și nepotul se apropiară tiptil, în vîrful

picioarelor, și auziră într-unul din difuzoare un glas somnoros.

— Dragă domnule președinte, spunea glasul din difuzor, cum e vremea pe ziua de azi?

— Habar n-am! răspundea celălalt difuzor. De zece zile nu m-am dat jos din pat.

— Ce naiba! mormăi primul. Măcar pe fereastră ați fi putut să priviți, de vreme ce sînteți pus să ne guvernați!

— Da' de ce nu te uiți dumneata, dragă Hannemann?

— Stau de alaltăieri cu fața la perete și sînt prea leneș ca să mă întorc.

— În aceeași situație mă aflu și eu, dragă Hannemann!

— În cazul ăsta, domnule președinte, va trebui să ne lipsim de buletinul meteorologic.

— Așa mi se pare și mie, drăguțule. La revedere. Somn ușor!

— Mulțumesc la fel, domnule președinte. Pa!

Cele două difuzoare scoaseră cîte un căscat. Apoi casele pe roți se îndepărtară una de alta.

— Ia să-l iscodim olecuță pe acest domn președinte! propuse Ringelhuth.

Și se luară după palatul prezidențial, care aluneca încet pe rotilele lui. Iar cînd ajunse într-un parc plin de pomi cu automate și se opri acolo, unchiul și nepotul se uitară curioși pe fereastra iatacului.

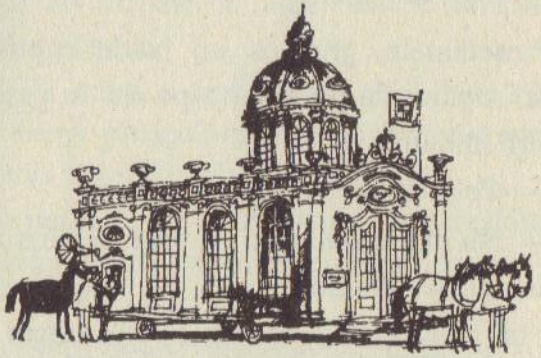

— Ce pîntecos! șopti Ringelhuth.

— Măi, să fie! făcu Konrad. Da' ăsta-i grăsanul de Seidelbast!

— De unde-l cunoști pe președintele Țării Huzurului?

— Păi grăsanul de Seidelbast a rămas de unsprezece ori repetent la noi la școală, din pricina leneviei! îl lămuri băiatul. În clasa a treia s-a însurat și îndată după aceea a plecat din oraș. Se spunea că vrea să se facă agricultor. Dar că a ajuns președintele Țării Huzurului, asta n-a aflat nimeni.

Și Konrad ciocăni la fereastră și strigă:

— Hei, Seidelbast!

Președintele, gras ca un balon captiv, se răsuci supărat de pe o parte pe alta în patul lui și mîrîi îmbufnat:

— Ce-i?

— Nu mă mai cunoști? îl întrebă băiatul.

Seidelbast deschise ochii săi mici care, pe fața lui puhavă, abia se mai zăreau, zîmbi anevoie și întrebă:

— Da' ce cauți tu aici, Konrad?

Unchiul Ringelhuth își săltă pălăria și spuse că-i unchiul băiatului și că ei doi se află acolo în trecere, în drum spre Mările Sudului.

— Vă conduc eu pînă la frontieră, glăsui președintele Seidelbast. Numai să îmbuc ceva înainte. O clipă, domnilor!

Vîrî mîna în noptieră și scoase de acolo o cutie cu tablete.

— Mai întîi cîteva gustări picante, suspină el, băgă în gură o pastilă albă și apăsă pe un buton.

În clipa următoare apăru pe peretele opus al camerei o imagine colorată care înfățișa un platou cu sardele în ulei, ouă à la russe și salată de boeuf.

— Și acum o friptură de gîscă bine rumenită! urmă președintele, luînd de data aceasta o pastilă roz și apăsînd pe alt buton.

Pe peretele alb apăru acum o impresionantă friptură de gîscă, garnisită cu mere coapte și cu salată de castraveți.

— Și ca desert, înghețată cu fructe, grăi Seidelbast, luă o pastilă galbenă și apăsă pe un al treilea buton.

Pe peretele odăii, se proiectă o superbă cupă de înghețată cu jumătăți de piersică. Lui Konrad îi lăsa gura apă.

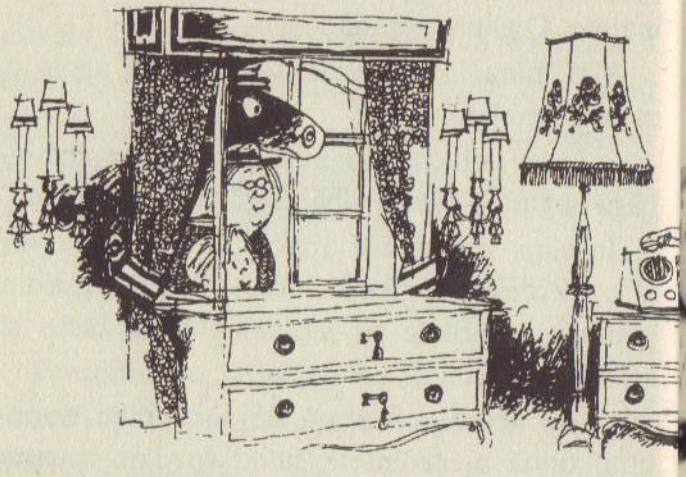

— De ce înghițiți numai pastile? întrebă unchiul, pe care, ca farmacist, chestiunea aceasta îl interesa, firește, în cel mai înalt grad.

— Mestecatul e prea obositor, răspunse președintele. Hrana în pastile, combinată cu imaginile colorate, e la fel de gustoasă și nu osteneşte atît de mult.

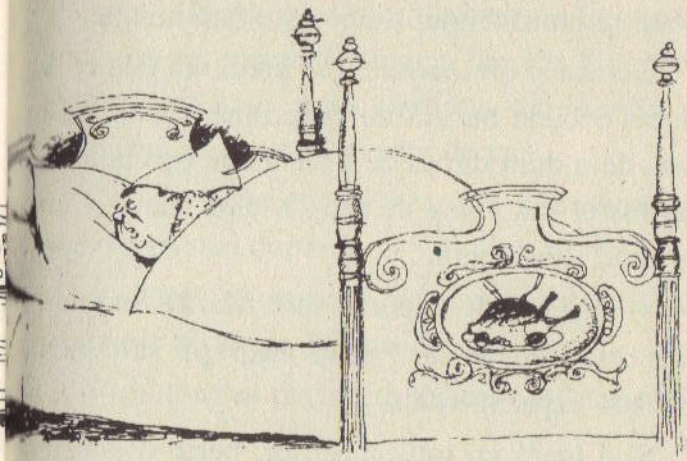

Pe cînd cei doi vizitatori își consumau uimirile ce-i copleșeau, Seidelbast se rostogoli binișor din pat. N-avea pe el decît niște chiloți de baie; celelalte veștminte îi erau doar zugrăvite pe piele: gulerul, cravata, vestonul, pantalonii, ciorapii și pantofii.

— Strașnic, nu-i așa? făcu el. Invenția mea! Indantren[1]! Veșnicul îmbrăcat și dezbrăcat irosește inutil timpul și obosește fără noimă.

Gemea și ofta, urnindu-se greoi din odaie. A durat o bună bucată de timp pînă a izbutit să iasă de-a dura din casă. Îl salută cu cordialitate pe fostul său coleg de școală, dînd mîna și cu unchiul Ringelhuth.

— Înainte de a porni spre Mările Sudului, zise el, trebuie să vizitați negreșit stațiunea noastră experimentală.

Și o luară cu toții, încetișor, peste o pajiște albastră-cenușie. Deodată începu să plouă.

— Făceam mai bine dacă lăsam bastonul acasă, zise Ringelhuth. Umbrela ar fi fost mai utilă.

— Nu vă faceți probleme din pricina asta, interveni președintele Seidelbast. Uitați-vă mai bine ce avantaje oferă țara noastră.

1 Colorant rezistent la spălat și la soare.

Și aveau să-i dea dreptate. De îndată ce primele picături de ploaie atinseră solul, din pajiște răsăriră zeci de umbrele. Cine voia, putea să se oprească sub una din ele. Sau dacă dorea, putea să tragă umbrela din pămînt și să-și urmeze drumul, ocrotit de ea.

Cei trei culeseră fiecare cîte o umbrelă și purceseră mai departe.

— Cînd încetează ploaia umbrelele se veștejesc și dispar, îi consolă Seidelbast.

Vizitatorii se declarară încîntați de acest sistem.

Ploaia încetă și, într-adevăr, umbrelele se pleoștiră ca niște flori ofilite. Președintele zvîrli umbrela lui veștedă în rigola străzii, iar oaspeții îi urmară pilda.

— Stațiunea experimentală înființată de mine, explică Seidelbast, are scopul de a oferi locuitorilor cu temperament mai vioi și cu imaginație bogată îndeletniciri potrivite fiecăruia, fără să-i obosească.

— Spuneți-ne mai multe despre inovația aceasta, îl rugă unchiul Ringelhuth.

— Unui huzurian normal, cele douăzeci și patru de ore ale zilei îi sînt necesare numai pentru a mînca și dormi, continuă Seidelbast. Căci nu trebuie să uitați că persoanele care cîntăresc mai puțin de două chintale și jumătate sînt expulzate din țara noastră. Există însă și printre cetățenii care realizează fără nici un efort greutatea națională oameni cu firi

deosebit de vioaie. Ce-i de făcut? Plictiseala consumă. Datorită acestui fapt, numărul expulzaților ar putea crește. Densitatea populației ar fi în primejdie să scadă. Trebuia căutată deci o soluție. Mă pot făli că am găsit-o. Iată stațiunea. Observați cu luare-aminte.

Se aflau pe un fel de pajiște de odihnă. De jur împrejur se înșirau paturi, iar în paturi stăteau lungite o seamă de persoane corpolente, care clipeau leneș din ochi.

— Aici, tot ce-ți trece prin cap se realizează aievea, cuvîntă Seidelbast cu glas promițător. Trebuie să recunoașteți că așa ceva oferă o distracție de prim rang. Iar cînd te-ai săturat de rodul fanteziei tale, n-ai decît să strigi: „Înapoi, marș-marș!“ și vraja dispare.

— Asta n-o mai cred! i-o tăie Konrad. Seidelbast, ne iei în balon!

— Ei, drăcie! explodă în aceeași clipă unchiul. Ia uite colo: un viței cu două capete!

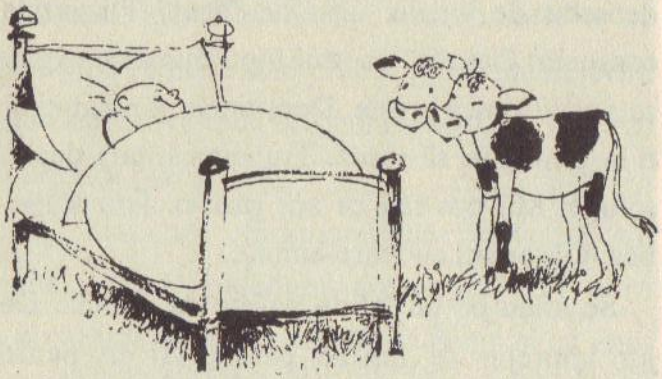

Într-adevăr, în dreptul unuia dintre paturi se afla un viţel bălţat cu două capete, holbîndu-se cu patru ochi la burduhănosul care şi-l dorise şi care acum, văzînd ciudatul animal, chicotea prosteşte în pernă. Apoi individul făcu un semn de lehamite şi strigă pufăind:

— Înapoi, marş-marş!

Şi viţelul pieri.

Cei trei îşi purtară paşii mai departe şi ajunseră în apropierea unei doamne planturoase. Tot în pat era şi ea şi, de atîta gîndit, avea fruntea numai creţuri. Deodată se iţi în dreptul ei un bătrîn cu o tolbă pentru fluturi.

— Înapoi, marş-marş! mormăi ea şi bătrînul dispăru imediat.

Apoi femeia îşi încreţi şi mai tare fruntea şi în faţa patului ei apăru un alt bătrîn cu o tolbă pentru fluturi. Semăna leit cu cel dintîi. Numai că avea mai puţini dinţi şi o chică lungă de păr alb.

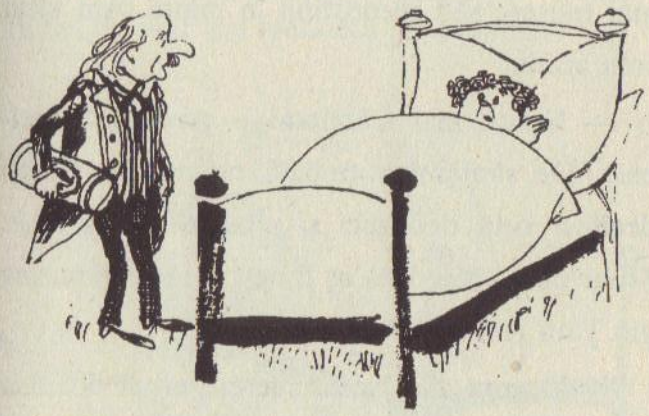

— Înapoi, marş-marş! porunci femeia, şi bătrînelul pieri şi el.

După aceea se ivi în faţa ei un al treilea moşneag aidoma celorlalţi doi. Atît doar că acesta avea nasul mai lung şi era chel.

— Înapoi, marş-marş! răcni femeia cu mînie şi, istovită, închise ochii.

— Ce tot faci acolo, madam Brückner? o apostrofă Seidelbast.

— Ah, domnule preşedinte, răspunse femeia, vreau să-l văd pe bunicul meu. Dar nu mai reuşesc să-l reconstitui în minte. Am uitat cum arăta.

— Nu te mai frămînta! o povăţui Seidelbast. De săptămîna trecută nu mai cîntăreşti decît o sută douăzeci şi cinci de kilograme. Mi-ar părea rău dacă aş fi nevoit să te expulzez din Ţara Huzurului.

— De opt zile încerc mereu, urmă doamna Brückner plîngînd, şi nu izbutesc să mi-l înfăţişez pe bunicul meu. Noapte bună, dragă Seidelbast!

Şi pe dată adormi. Prea cumplit îşi ostenise creierul.

— Uite colo! strigă Konrad. Acolo! Uitaţi-vă! Un leu!

În faţa unui pat se afla un leu bălai, gigantic, cu gura larg căscată, cu colţii sticlind fioros.

— Bineînţeles; la patul burtosului de Borgmeier! se oţărî Seidelbast. Toată ziua îşi imaginează sălbăticiuni. E o idee fixă la omul ăsta. Numai de n-ar ieşi vreodată o dandana!

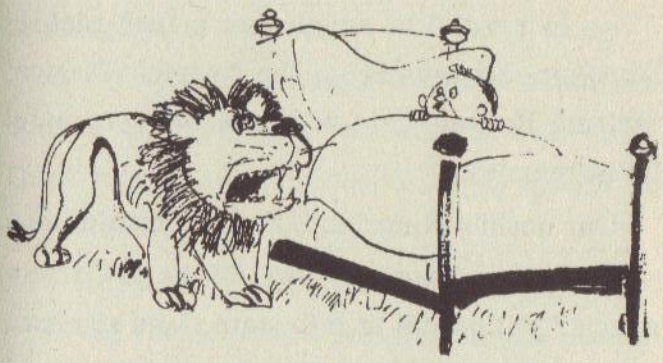

Leul bălai se apropie tiptil de pat, îşi cocoşă spinarea şi începu să mîrîie înspăimîntător. Burtosul de Borgmeier se făcu alb ca varul.

— Înapoi! strigă el. Marş înapoi, lighioană spurcată!

Dar leul se apropie şi mai mult. Începu chiar să ronţăie din plapumă.

— Ia-o din loc! Întinde-o! răcni Borgmeier.

— De frică a uitat că formula e: „Înapoi, marş-marş!" zise Seidelbast. Dacă n-o să şi-o aducă aminte la timp, va fi, din păcate, sfîşiat de leu.

— În cazul ăsta am să dau o fugă pînă la leu şi-am să-i spun la ureche cuvintele magice! exclamă Konrad, gata să pornească spre patul lui Borgmeier.

Dar unchiul Ringelhuth îl opri, mustrîndu-l:

— Ia stai frumuşel aici, băieţaş! Ce te-a apucat? Părinţii tăi ar fi în stare să-mi sucească gîtul dacă le-aş spune că ai fost înghiţit de un leu închipuit!

Seidelbast îl sfătui de asemenea să nu se mişte din loc.

— Nici n-ar avea rost, explică el. Formula trebuie să fie strigată de Borgmeier în persoană.

Între timp leul sărise pe pat, îşi pusese labele dinainte pe burta domnului Borgmeier şi se uita cu jind la grăsanul de sub el. Un ospăţ atît de copios nu-i mai picase de multă vreme. Căscă botul şi...

— Înapoi, marş-marş! urlă Borgmeier în ultima clipă, şi leul pieri.

— Îţi lipseşte o doagă? îl întrebă acum Seidelbast pe nenorocitul care tremura ca varga. Dacă n-ar fi atît de obositor, m-aş înfuria pe dumneata!

— Zău că nu mai fac! miorlăi Borgmeier.

— Îţi retrag pentru paisprezece zile accesul în staţiunea experimentală, rosti preşedintele cu severitate, pornind mai departe cu vizitatorii.

Dintr-o dată unchiul Ringelhuth se făcu mai mic, din ce în ce mai mic.

— Mă apucă năbădăile! strigă el. Ce înseamnă asta?

Konrad se topea de rîs şi-şi freca mîinile. Seidelbast pufni şi el şi-i zise unchiului:

— Măi, da' caraghios mai eşti!

Iar unchiul se micşora tot mai mult. Acum ajunse cam de mărimea lui Konrad. Apoi se făcu cît un baston. Iar în cele din urmă cît un creion.

Konrad se aplecă, îl luă pe minusculul său unchi în palmă şi zise:

— Ştii, eu am vrut să te văd aşa mic, cum eşti în fotografia pe care o avem acasă.

— Lasă glumele astea! făcu unchiul devenit miniatură. Porunceşte numaidecît: „Înapoi, marş-marş!"

Şi-şi ridică mînuţa de parc-ar fi vrut să-i cîrpească nepotului o palmă, el însuşi nefiind, în întregime, mai mare decît palma lui Konrad, unde se afla în acel moment.

— Îţi ordon să dai porunca! stărui Ringelhuth.

Seidelbast rîdea cu lacrimi. Iar nepotul îi spuse unchiului său:

— Piticule! Urîtule!

Şi-l vîrî în buzunarul de la piept al hainei. Acolo, Ringelhuth stătea acum cu căpşorul afară, îşi agita braţele minuscule şi ţipa cît îl ţinea gura, pînă răguşi.

După aceea sosi şi calul în trap, şi Konrad îl prezentă preşedintelui.

— Încîntat! rostiră amîndoi într-un glas.

Calul ridică în slăvi Ţara Huzurului, declarînd că e un loc de şedere ideal pentru caii de circ rămaşi fără angajament. Apoi întrebă:

— Dar unde a dispărut farmacistul nostru?

Konrad îi arătă mutește buzunarul de sus al hainei, și de uimire era cît pe-aci să-i pice calului pălăria de pai de pe cap. Konrad îi explică însă datorită cărui fapt unchiul se făcuse atît de mic, povestindu-i și ce văzuseră mai înainte cu leul și cu bunicul doamnei Brückner.

— O! făcu calul. Trebuie să încerc și eu rețeta asta. Doresc să-mi vină pe dată patinele mele cu rotile!

Și hop! în clipa următoare se și pomeni cu toate cele patru rotile la copite, gata încătărămate, așa cum și le închipuise.

Calul se bucură grozav și execută pe loc două volte magistrale cu spatele întors, apoi un

opt cît toate zilele și, ca încheiere, o piruetă cu partea dreaptă a crupei. Demonstrația fu o adevărată desfătare, atît pentru specialiști cît și pentru profani. Seidelbast declară că dacă n-ar fi atît de leneș ar aplauda. Calul făcu o reverență grațioasă și mulțumi pentru aprecierile exprimate cu privire la performanța sa.

— Dragul și bunul meu nepot! imploră unchiul Ringelhuth. Scoate-mă, te rog, din buzunarul tău de la piept!

— Dragul și bunul meu unchi — ripostă Konrad, nici nu mă gîndesc la așa ceva!

— Nu?

— Nu!

— Biiine! zise unchiul. Atunci, drept pedeapsă, capul să ți se facă pe dată cît un balon, să-ți crească pe el păr verde, iar în loc de degete să ai zece debreținі!

Dorința i se înfăptui întocmai. Lui Konrad îi crescu un cap cît toate zilele, oribil la vedere, cu părul verde ca veninul. Iar de mîini îi spînzurau zece cîrnați scurți și groși.

Calul pufni în rîs și zise:

— Adevărată stîrpitură de panoramă!

Iar Seidelbast îi puse băiatului o oglindă în față, ca să vadă și el ce înfățișare superbă are. Pe Konrad îl podidiră lacrimile. Dar unchiul Ringelhuth fu scuturat de un rîs atît de năprasnic la vederea celor zece debreținі, că buzunarul din față al hainei băiatului plesni de sus și pînă jos.

Seidelbast le spuse că ar fi fost mai frumos din partea lor să-și imagineze ceva plăcut și să-și dorească unul altuia numai bine.

— Dar așa sînt oamenii! mormăi el plin de înțelepciune. Ei, și acum faceți bine și alungați vraja pe care ați zămislit-o.

Unchiul strigă pe dată:

— Înapoi, marș-marș!

Și nepotul își recăpătă imediat aspectul lui de mai înainte. Iar Konrad îl scoase pe unchiul său din buzunarul de la piept, îl puse în iarbă, strigă la rîndul lui: „Înapoi, marș-marș!“ și, cît ai zice pește, unchiul Ringelhuth crescu pînă la înălțimea lui obișnuită.

— Păcat că nu v-ați fotografiat! exclamă Seidelbast. Că tare pociți ați fost!

— Ei, dar acum s-o luăm din loc! spuse calul, scurmînd nervos pămîntul cu patinele.

Părăsiră deci pajiștea de odihnă și Seidelbast îi conduse pînă la granița țării.

— Mai aveți ceva locuri libere în Țara Huzurului? se interesă Ringelhuth la despărțire.

— De ce? întrebă președintele.

— La noi sînt mulți oameni care stau fără treabă și n-au ce mînca, răspunse unchiul.

— Slăbește-ne cu de-alde ăștia! exclamă Seidelbast. Îi știu eu: sînt indivizi care vor să muncească. N-avem nevoie de așa ceva în țara noastră!

— Păcat! zise calul.

După care își dădură cu toții mîinile.

Unchiul și Konrad încălecară pe murgul cu rotile și trecură granița cu mare huiet. Seidelbast îi salută cu degetul cel mic, ca să nu se obosească prea mult și le strigă:

— Drept înainte!

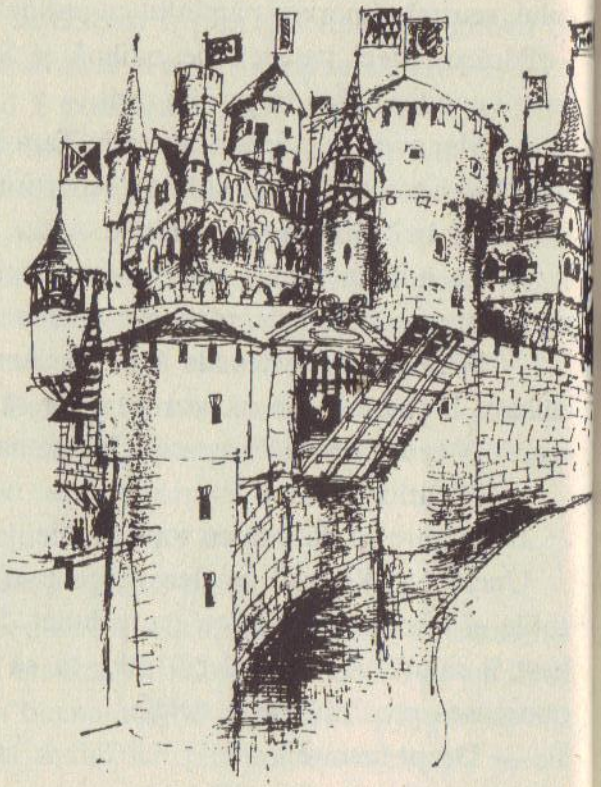

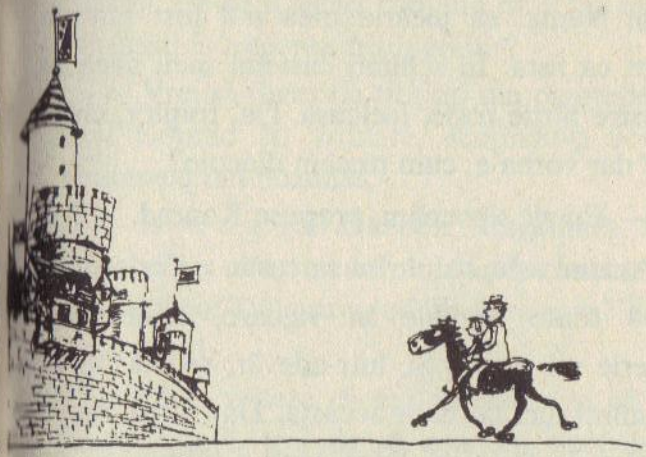

Hanibal are guturai

Puțin după aceea, cei trei călători se opriră în fața unui uriaș castel medieval. Între ei și castel se afla un șanț lat de cel puțin zece metri și plin cu apă. Fortăreața ca atare se compunea din nenumărate turnuri, creneluri, metereze și foișoare împodobite cu steguleț, iar podețul de la poarta castelului era ridicat și prins în lanțuri.

— O chestie din asta am avut şi eu cînd eram de-o şchioapă, îşi aminti unchiul Ringelhuth. Numai că jucăria mea n-a fost atît de mare ca asta. În schimb castelul meu avea la ferestre hîrtie roşie, lucioasă. Da, fraţilor, chiar aşa; dar vorba e, cum trecem dincolo?

— Eu zic să sunăm, propuse Konrad.

Auzind asta, calul rîse sarcastic şi declară că, după toate regulile în vigoare, castele cu sonerie nu există. Şi, într-adevăr, regula nu se dezminţi nici de data aceasta. Dar după cîteva căutări descoperiră lîngă sanţ o tăbliţă. Şi pe tăbliţă scria:

— De unde naiba să scoatem la comandă trei semnale de goarnă? izbucni unchiul, cătrănit. Ce-or fi avînd oamenii de-ţi fac mereu dificultăţi la trecerea frontierelor?

— Vrei să fluier de trei ori din pieptene? se oferi Konrad cu ardoare, scoţîndu-şi repede pieptenele din buzunar.

— Ia te rog, ştii! îl repezi Ringelhuth. Apoi puse palma căuş în dreptul gurii, trase aer în piept şi făcu: Ta-ta-ra-ta-ta! Ta-ta-ra-ta-ta! Ta-ta-ra-ta-taaaa!

Avînd în vedere că era farmacist şi că n-avea trompetă, trebuie să spunem, spre lauda lui, că nu trîmbiţase rău de loc.

Pe dată, în zăngănit de fiare, podeţul se lăsă peste şanţ şi calul patină vijelios pe rotilele sale peste podeţ, cu cei doi călăreţi în spinare, pînă dincolo de poartă, în piaţa din faţa castelului. Acolo stătea de strajă un bătrîn cavaler în armură de aur, rezemat de un paloş ruginit; şi prin stufoasa-i barbă albă întrebă:

— De unde, o, străinilor, purces-aţi voi pe aste meleaguri?

Ringelhuth făcu un gest de salut cu bastonașul lui de promenadă și răspunse că el și ai lui vin din Țara Huzurului.

— Și încotro, iscodi mai departe cavalerul, vă poartă oare pașii de-aici înainte?

— Spre Mările Sudului, îl lămuri Konrad.

— Îngăduită vă fie trecerea — cuvîntă unchiașul cel aurit. Înainte, însă, rostiți cinstitele voastre nume.

Unchiul Ringelhuth se recomandă și-i prezentă apoi și pe însoțitorii săi.

— Iar eu, grăi înzăuatul paznic, sînt cel din cărțile de istorie, prea binecunoscutul împărat Carol cel Mare[1].

— Respectele mele! zise unchiul. Dar fii te rog bun de vorbește ceva mai puțin bombastic, iubite Carol cel Mare, și spune-ne în ce direcție s-o apucăm.

Carol cel Mare își netezi barba și murmură:

— Drept înainte. Dar norocul vă surîde. Pe a doua cîmpie din stînga se desfășoară astăzi Jocurile Olimpice.

— Ei, poftim! Că nouă tocmai asta ne lipsea! exclamă calul, săltîndu-și pălăria de pai și pornind mai departe pe rotilele sale.

Iar Carol cel Mare, jignit, se cățără zăngănind în foișorul de unde coborîse.

Konrad îl rugă pe unchiul său să-l oprească pe Negro Caballo în fața terenului de sport. De acolo răsunau frenetice semnale de fanfară.

1 Carol cel Mare (742—814), rege al francilor între anii 768 și 800, apoi împărat roman între 800 și 814.

Şi peste puţin zăriră şi stadionul. În tribune şedeau cavaleri colţuroşi şi jupînițe cu binocluri, precum şi seniori purtînd pe cap peruci cu bucle lungi şi doamne cu crinoline brodate.

— Bine, fie! încuviinţă Ringelhuth. Prr, căluţul meu!

Negro Caballo se opri. Unchiul şi nepotul descălecară. Apoi, apropiindu-se de împăratul Barbarossa[1] care făcea pe casierul la o masă de piatră, luară trei bilete de intrare pentru tribuna I, rîndul 1, sectorul din umbră. Iar împăratul Barbarossa le dădu o dată cu biletele şi un program.

Konrad îi făcu unchiului său un semn discret cu cotul, atrăgîndu-i atenţia asupra imensei bărbi a lui Barbarossa, crescută prin masa de piatră.

— O regiune tipic bărboasă! preciză Ringelhuth. Ei, dar uite: colo se desfăşoară proba de aruncare a greutăţii.

1 Poreclă dată împăratului german Frederic I, care a domnit între anii 1152—1190. A participat la cruciade, unde şi-a găsit moartea.

Consultă programul şi citi: „Probe eliminatorii la aruncarea greutăţii. Concurenţi: Carol al XII-lea al Suediei[1], Götz von Berlichingen[2], Petru cel Mare[3], August cel Aprig[4].

Întîi aruncă Götz von Berlichingen. Aruncă, firește, cu mîna stîngă, ştiut fiind că mîna lui dreaptă era de fier. Apoi trecu la rînd August cel Aprig şi realiză 18,17 metri. Konrad declară că acesta era un nou record mondial. Carol al XII-lea se retrase, deoarece voia să se menajeze pentru proba de aruncare a suliţei.

1 Rege al Suediei (1682—1718), iscusit militar, a dus războaie de agresiune cu ţările din centrul şi estul Europei. A fost învins de Petru cel Mare, ţarul Rusiei, la Poltava.

2 Vestit cavaler german din secolul al XVI-lea, erou al dramei lui Goethe cu acelaşi nume.

3 Petru cel Mare (1672—1725), ţar al Rusiei, deosebit de energic, promotor al reformelor în Rusia.

4 August II (cel Aprig) (1670—1733), prinţ de Saxa, a fost ales în 1697 rege al Poloniei. Detronat de Carol al XII-lea al Suediei, s-a întors în Polonia după înfrîngerea regelui Suediei la Poltava.

Deodată, unchiul Ringelhuth se pomeni cu un ghiont în șale, din pricina căruia fu cît pe-aci să-l dea peste cap pe țarul Petru cel Mare. Furios, se răsuci să vadă cine-l izbise. Era un tînăr ca un aparat de filmat.

— Scuzați, spuse tînărul. Sînt reporter de actualități la casa de filme „Universal". Trebuie să trag cîteva secvențe pentru jurnalul nostru. V-am lovit rău?

August cel Aprig îl luă pe fotoreporter la o parte și-i șopti ceva la ureche. Apoi apucă greutatea și, în timp ce tînărul filma, o aruncă cu mare elan în nisip. După aceea se postă în fața aparatului, într-o atitudine teatrală, de erou, cu un zîmbet maiestuos pe buze și întrebă dacă e cazul să rostească și cîteva cuvinte.

— Cum doriți, răspunse tînărul. Să știți însă că eu filmez fără sonor.

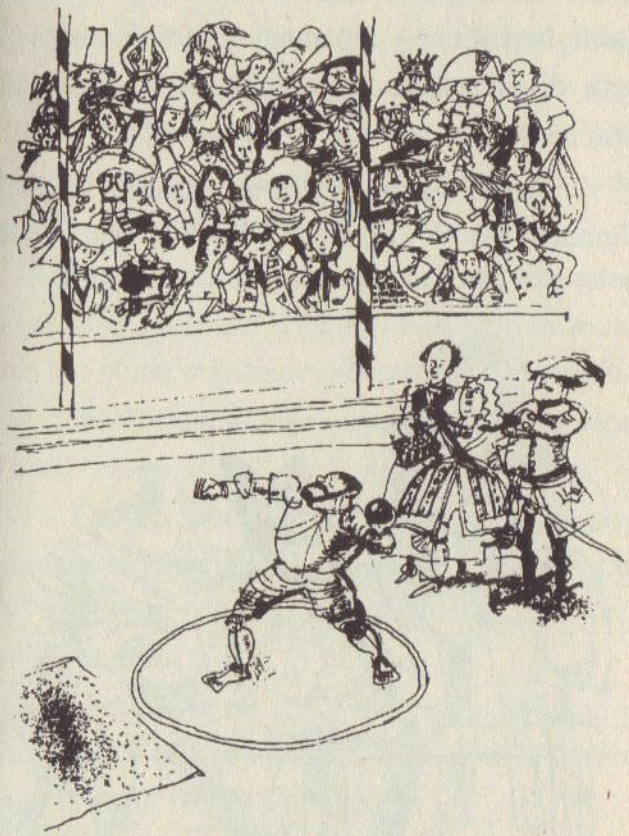

Ringelhuth și Konrad o luară rîzînd din loc. Calul alunecă pe rotile în urma lor, rînjind. Se suiră în tribună, dar nu-și găsiră locurile. În cele din urmă constatară că două dintre ele erau ocupate.

— Sînteți amabili să-mi arătați biletele dumneavoastră? se adresă unchiul Ringelhuth celor doi care ocupau locurile noilor veniți.

Ei își înălțară de îndată capetele. Erau Iuliu Cezar și Napoleon Bonaparte. Napoleon îl fulgeră cu privirea pe farmacist, se încruntă și fața lui gălbuie se acoperi de cute maiestuoase. Dar fiindcă nimic din toate acestea nu părea să-i impresioneze pe noii veniți, Napoleon se dădu puțin la o parte, iar Iuliu Cezar îl imită.

— Dacă aș avea acum aici vechea mea gardă, n-aș șovăi nici o clipă și n-aș bate în retragere nici cu un pas, observă Napoleon cu măreție.

Unchiul Ringelhuth se așeză lîngă Napoleon și zise:

— Dacă-ți permiți să mai debitezi și alte asemenea impertinențe, îți smulg tricornul din cap și-l arunc calului meu favorit să-l facă ferfeniță, ai înțeles?

— Cred că în tot cazul n-ar strica să-ți cumperi cît mai curînd un joben nou, dom'le Napoleon, îl sfătui Negro Caballo.

Iuliu Cezar se învălui mai strîns în toga sa și spuse împăratului franțuz:

— Nu vreau să te aţîţ, dar în locul dumitale eu n-aş tolera să mi se vorbească astfel.

— Fără armată nu poţi face nimic în asemenea situaţii, colega, răspunse Napoleon, acru. Dar ia te uită colo: reverul lui Theodor Körner[1] este foarte slab.

Într-adevăr, în faţa tribunei se juca o partidă de tenis. Jahn[2], „părintele gimnasticii", era cocoţat pe un scaun înalt şi arbitra o probă de dublu bărbaţi. Aiax I şi Aiax II[3] jucau contra dublului compus din Theodor Körner şi princi-

1 Theodor Körner (1791—1814), poet german, autor al unor înflăcărate cîntece războinice; a căzut în luptele împotriva lui Napoleon, în timpul campaniei acestuia din 1814.

2 Friedrich-Ludwig Jahn (1778—1852), supranumit „părintele gimnasticii", fiind unul dintre animatorii asociaţiilor de gimnastică din Germania. A contribuit la ridicarea ţării sale împotriva dominaţiei franceze din 1813.

3 Numele a doi eroi din poemele lui Homer; primul, cel mai viteaz luptător, alături de Ahile, în războiul troian, s-a sinucis cînd a pierdut armele lui Ahile, ce fuseseră trase la sorţi după moartea acestuia; al doilea Aiax a răpit-o în timpul predării Troiei, pe Casandra de lîngă altarul Atenei, impietate pentru care zeii l-au pedepsit, aruncîndu-l în mare.

pele Hadenberg[1]. Mingea zbura încoace şi încolo. Cei doi greci, dat fiind că erau fraţi, aveau un joc perfect armonizat şi pus la punct. Perechea germană lăsa mult de dorit.

— Ce îndeletnicire neroadă au şi oamenii ăştia, să-şi trimită unul altuia o mingiuliţă atît de uşoară! observă Iuliu Cezar. De-ar fi măcar o ghiulea de tun!

Deodată scoase un ţipăt asurzitor. Theodor Körner care, precum ştim, avea reverul slab, lovise mingea greşit şi, desigur, fără nici o intenţie josnică, o trăsnise drept în obrazul lui Cezar. Lovit, dictatorul roman şedea acum pleoştit, ţinîndu-se de nasul său roman şi avînd lacrimi în ochi.

— De-ar fi fost măcar o ghiulea de tun! îl parodie Ringelhuth cu atîta haz că-l făcu pe Konrad să rîdă pînă ce căzu de pe scaun. Straşnici eroi mai sînteţi! mormăi unchiul în

1 Principele Hadenberg (1750—1822), diplomat în serviciul Prusiei, pe care a reprezentat-o la Congresul de la Viena (1814—1815), unde s-a reorganizat Europa după căderea lui Napoleon I.

continuare, măsurîndu-i pe Napoleon și pe Cezar din creștet pînă în tălpi, după care părăsi tribuna.

Konrad și calul pe rotile îl urmară.

Înainte de a părăsi stadionul, le ajunse la urechi vuietul mulțimii adunate în jurul pistei de zgură, pe care în momentul acela avea loc sprintul final pe o sută de metri între Alexandru cel Mare[1] și Ahile[2]. Alexandru cîștigă întrecerea, deși luase un start greșit și fu cronometrat cu 10,1 secunde.

1 Alexandru cel Mare (Macedon) (356—323 î.Cr.) — mare comandant de oști și conducător de stat macedonean, a întemeiat unul dintre cele mai mari state ale Antichității.

2 Ahile — celebru erou din mitologia greacă, rege al mirmidonilor, personaj principal din *Iliada* lui Homer.

— Alt record mondial! exclamă Konrad.

Negro Caballo le atrase atenția că, deși e doar un biet cal, el poate străbate această distanță în numai cinci secunde.

— Da, dar dumneata ai patru picioare! i-o întoarse Konrad.

— Isprăviți cu prostiile astea! se oțărî Ringelhuth. Electricitatea n-are nici un fel de picioare și alergă totuși mai repede decît un cal. Și-apoi, dacă-i vorba așa, eu înțeleg ca omul să alerge atunci cînd asemenea exerciții i-au fost prescrise de doctor, din motive de sănătate. Dar să vezi pe unul gonind ca un disperat pe o pistă numai ca să ajungă la țintă cu o zecime de secundă înaintea altuia, asta-i după mine tîmpenie curată. Pentru că așa ceva nu-l însănătoșește pe individul respectiv, ci-l trîntește la pat!

Purceseră să străbată străzile, pe lîngă vilișoare cu aspect de castel și salutară pe dife-

riții regi, cavaleri și generali care, numai în cămașă, stăteau la fereastră și priveau la trecători, pufăind din lulele, sau zăboveau în grădinițele bine îngrijite din fața caselor, cu stropitoare de aur în mînă, udînd rondurile de flori.

Într-una din grădini se auzea un zvon de gîlceavă, dar cei trei drumeți nu văzură pe nimeni. Păsiră deci mai aproape și se uitară peste gard. Acolo, doi domni serioși, îmbrăcați în armuri, stăteau lungiți în iarbă și se jucau cu soldați de plumb.

— Ți-ar conveni, cred și eu, iubite Hanibal[1]! strigă unul dintre ei. Dar ce naiba! După cum bine știi, și ar trebui să recunoști în sfîrșit, tufa de trandafiri a fost cucerită în mod indiscutabil de către lăncierii mei.

— Scumpe domnule Wallenstein[2]! se înfurie celălalt, galben la față de ciudă. Nici nu mă

1 Hanibal (247—183 î.Cr.), ilustru general cartaginez, i-a învins pe romani la Canae și a fost înfrînt de Scipione Africanul; s-a sinucis, ca să scape de răzbunarea romanilor.
2 Wallenstein (1583—1634), general austriac; s-a distins în Războiul de treizeci de ani și a murit asasinat.

gîndesc la așa ceva! Voi porni cu cavaleria, voi ocoli flancul dumitale stîng și-ți voi cădea în spate.

— Poftește, să te văd! zîmbi sarcastic generalul Wallenstein, duce de Friedland. Un asemenea asalt n-are să-i priască defel cavaleriei dumitale. Împing spre stînga rezervele care se află acum lîngă rondul de rezede și te prind în focuri de pe flanc!

Și pe dată începură să ridice și să-și deplaseze încoace și încolo viu-colorații lor soldați de plumb. Bătălia pentru tufa de trandafiri era în plină desfășurare. Hanibal își mută cavaleria în spatele oastei imperial-austriece, hărțuind-o năprasnic. Dar Wallenstein bombardă regimentele de cavalerie cu un tun drăgălaș, alimentat cu boabe de mazăre, datorită cărora călăreții cădeau rînd pe rînd.

Hanibal se înfurie. Scoase dintr-o cutie ce se afla lîngă el noi rezerve, întărind cu ele avangarda grav primejduită de pierderile suferite.

Însă Wallenstein trăgea mazăre după mazăre asupra trupelor africane. Soldații lui Hanibal muriră cu toptanul; pînă și mult-temuții călăreți pe elefanți se prăbușiră în iarbă și soarta bătăliei pentru tufa de trandafir era ca și decisă.

— Hei, domnu'! răcni Konrad peste gard. Fă bine de retrage frontul mai îndărăt! Atacă mai tîrziu! Străpunge apoi centrul inamic, căci acolo pare a fi punctul slab.

Hanibal și Wallenstein întrerupseră pentru o clipă apriga luptă și-și îndreptară ochii spre nepoftiții spectatori. Generalul cartaginez scutură viteazul său cap și rosti solemn:

— Nu mă retrag. Nu cedez nici un pas! Chiar de-ar fi să mă coste și ultimii soldați!

— Ei, știi că-mi placi? îl înfruntă Konrad. N-ar fi păcat de armata dumitale?

Se amestecă acum și Wallenstein în schimbul de cuvinte:

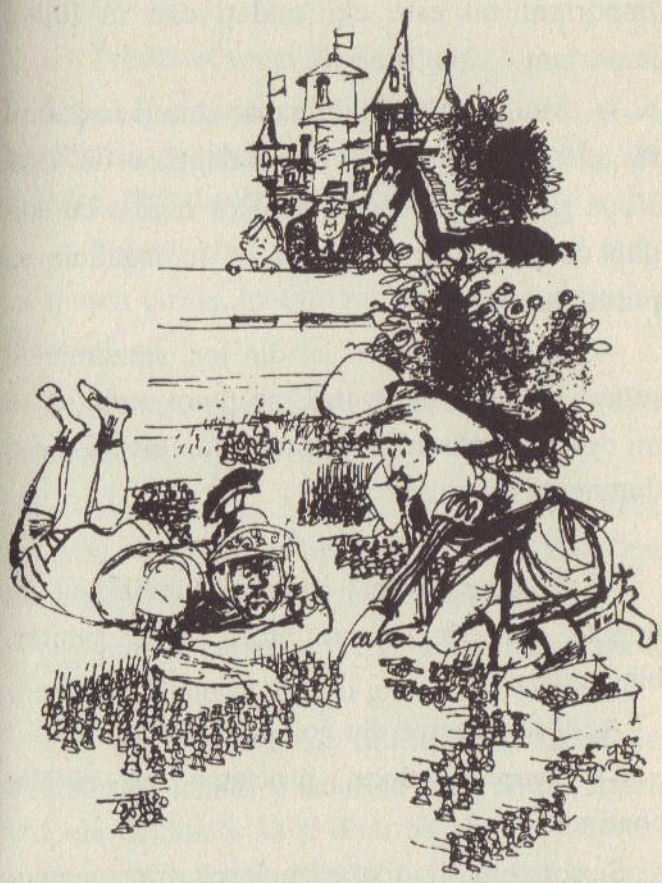

— Ești un puști fără minte! declară el. Important nu este cîți soldați cad în luptă; important e să ai rezerve!

— Măi, ce băieței de zahăr sînteți amîndoi! se adresă Ringelhuth comandanților de oști. Vouă și celor de seama voastră numai cu soldați de plumb ar trebui să vi se îngăduie să purtați războaie!

— Ia mai fă-te c-o iei din loc, stimabile! îl repezi Hanibal, enervat. Cine n-are ambiție, să nu deschidă pliscul la cele ce vede aici. Ce ești dumneata de meserie?

— Spițer, răspunse unchiul.

— Se putea altfel? izbucni Hanibal, cu un hohot de rîs disprețuitor. Un sanitar, bineînțeles!

Apoi se întoarse din nou spre Wallenstein:

— Domnule duce, proclamă el, bătălia continuă!

Și continuară să se războiască crîncen pentru tufa de trandafiri.

— Pînă la ultima picătură de sînge! scrîșni Hanibal.

— Predă-te! mugi Wallenstein.

Încercuise între timp trupele inamice și le bombarda acum necurmat cu boabe de mazăre, făcîndu-le una cu pămîntul.

— Numai cînd cel din urmă soldat al meu va mușca țărîna, înainte nu! se legă cu jurămînt Hanibal.

În aceeași clipă trebui să strănute. Își ridică îngrijorat capul și spuse:

— Bine, fie, să încetăm. Iarba e încă prea umedă. N-aș vrea să mă îmbolnăvesc. Cînd îmi dai prilejul unui război de revanșă?

— Îndată ce scapi de guturai, dragul meu, răspunse Wallenstein. Cu gripa nu-i de glumit.

Cei doi generali se ridicară din iarbă, își dezmorțiră icnind picioarele înțepenite, lăsară trupele decimate să-și doarmă somnul de veci în preajma tufei de trandafiri și porniră cu pași măsurați spre vilă.

— Cu un an înainte de asasinarea mea la Eger, cuvîntă Wallenstein, am avut un guturai oribil. Mai bine aș pierde trei bătălii decît să mai strănut ca atunci!

Și cu aceste vorbe dispărură în casă.

— Ia o aspirină! strigă unchiul în urma lor. Și bea un ceai de tei! Astfel mîine ai să poți porni din nou la război.

Dar Hanibal nu-l mai auzi.

— Iar noi să ne vedem de drum! interveni calul. Mi s-a aplecat de eroii ăștia!

Unchiul și Konrad încălecară din nou pe armăsarul lor și porniră spre frontieră.

— Mai mare rușinea! exclamă Ringelhuth. Spune și dumneata, dragă Negro Caballo, dacă nu-i așa: nepotul meu se joacă acasă întocmai ca ăștia, cu soldați de plumb!

— De ce oare? întrebă calul. Vrei să te faci general cînd ai să fii mare?

— Da' de unde! răspunse băiatul.

— Sau să fii unul din soldații de plumb care vor fi împușcați mîine la poalele tufei de trandafiri?

— Nici pomeneală! i-o tăie Konrad energic. Eu mă fac șofer.

— Atunci de ce te joci cu soldații? întrebă calul.

Konrad tăcu. Unchiul Ringelhuth răspunse însă în locul lui:

— Ai întrebat de ce? Pentru că tatăl lui i-a făcut cadou o cutie cu soldați de plumb!

Chiar în clipa aceea ajunseră la graniță. Un pod mobil fu lăsat în jos cu zornăit de fier. Cei trei trecură val-vîrtej peste el, și lăsară în urmă Marele Trecut.

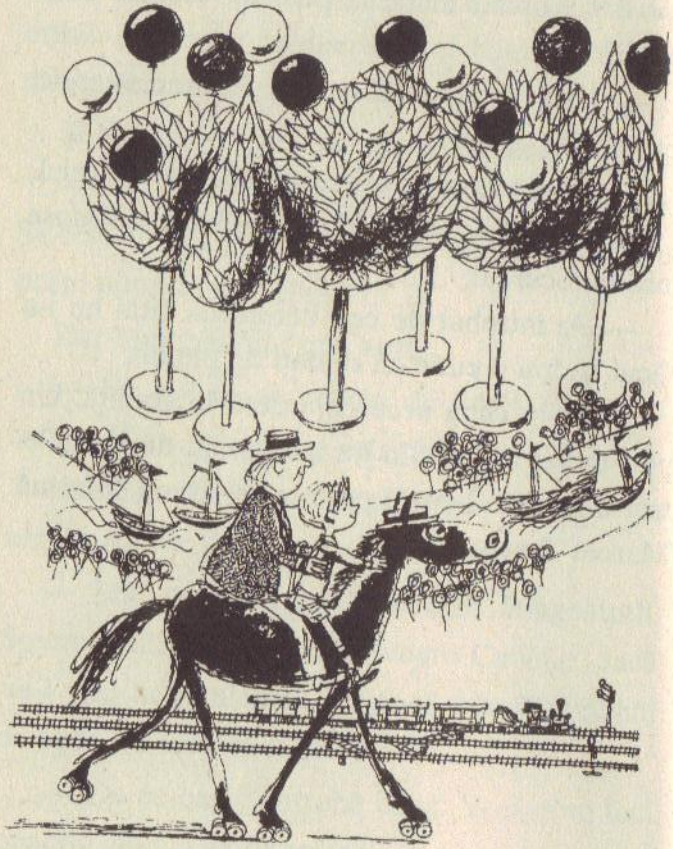

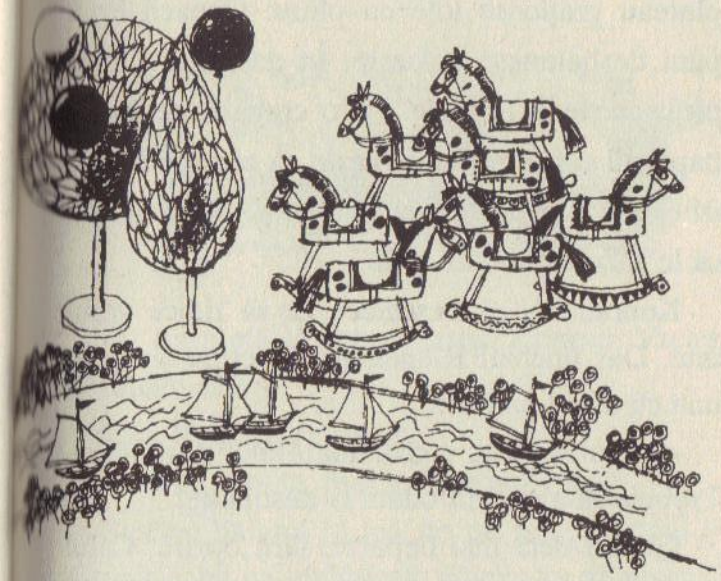

Lumea Anapoda nu e chiar cea mai anapoda

În spatele castelului de unde plecaseră se așternea o pădure de jucării. Și aceasta era, după episodul războinic cu Hanibal și Wallenstein, o adevărată desfătare.

Într-o poiană scăldată de soare păștea o cireadă de căluți de lemn. Iar pe un pîrîu auriu

pluteau grațioase iole cu pînze. Copacii erau plini de balonașe colorate. În desișul de lîngă pîrîu creșteau acadele. Pe o cracă stăteau doi papagali și frunzăreau o carte cu poze; deodată izbucniră într-un hohot de rîs atît de furtunos, că le căzu cartea din pom.

Konrad voi să descalece ca să ridice volumul. Dar unchiul Ringelhuth îl reținu și-i arse una cu dosul palmei.

— Stai locului, neastîmpăratule! porunci el. Trebuie să ajungem odată la destinație!

Goniră deci mai departe, fără oprire. Calul declară că rulmenții rotilelor i s-au înroșit de atîta frecuș. Dar era, firește, o exagerare.

De-a lungul șanțului de la marginea drumului huruiau trenulețe de copii. Uneori țăcănea cîte un macaz. Atunci locomotivele fluierau și trenurile intrau în pădure, deasupra căreia pluteau balonașele colorate. În fața unei case din foiță de staniol ședeau cinci terrieri scoțieni; tăceau și fumau trabucuri de ciocolată.

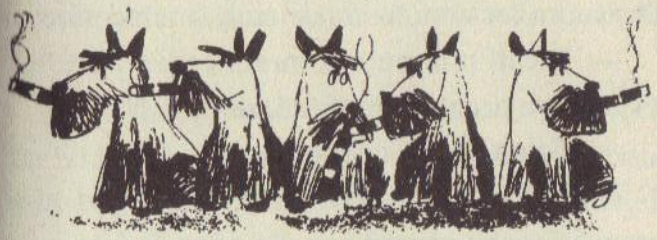

— Lasă-mă să cobor! strigă Konrad. Vreau să mîngîi cățeii.

Însă Ringelhuth spuse:

— Mai întîi ia, te rog, bastonul meu.

Și cînd băiatul i-l luă de pe braț, unchiul îi astupă ochii cu amîndouă mîinile ca să nu mai poată vedea nimic.

— Dă-i bătaie, Caballo! porunci Ringelhuth și pe dată se năpustiră vertiginos de-a curmezișul poienii cu jucării.

— Așa! grăi unchiul după cîtva timp. Acum poți să privești și tu.

Calul fugea la trap. Konrad își roti ochii în jur. Poiana cu jucării rămăsese în urmă. Creș-te-

tele pomilor cu balonașe scînteiau în zare. Deasupra lor zburau zmeie mari, multicolore.

— Păcat! murmură Konrad.

În clipa aceea, calul frînă, se opri și zise:

— Toată lumea coboară!

Ringelhuth și Konrad se dădură jos și-și aruncară ochii primprejur. Se aflau în fața unei clădiri de mari proporții, zugrăvită cu personaje din basme. Iar la ferestre, o sumedenie de copii priveau afară și-și fluturau mîinile.

— Trebuie să fie vreo tabără școlară, își dădu cu părerea unchiul.

— Da' de unde! făcu Konrad. Nu vezi ce scrie acolo?

Și citi cu glas tare inscripția de pe poarta clădirii:

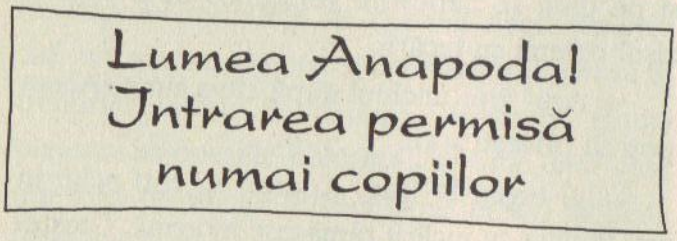

— Poftim! exclamă Konrad. Iată încă o dovadă care vă demonstrează ce noroc aveți că sînteți cu mine!

Se umflă în pene, o luă înainte și intră cel dintîi în casă. Aici dădură peste un fel de birou. Îndărătul barei de la intrare se afla un băiețel drăguț care dădu mîna cu Konrad și-l întrebă pe cine aduce.

— Un cal care aleargă grozav pe rotile, răspunse Konrad, și pe unchiul meu. E farmacist și se numește Ringelhuth.

— E tare pisălog? întrebă băiatul de la intrare.

— Mulțumesc, nu, răspunse Konrad. E acceptabil.

— Las' că-l dăm noi pe brazdă, declară băiatul. Am luat noi la prelucrat oameni mai dihai decît dumnealui.

Și apăsă pe un buton.

— Cum adică? întrebă Konrad, nedumerit.

Dar în aceeași clipă năvăli în încăpere o ceată de copii și cît ai clipi îl împinse pe

unchiul Ringelhuth printr-o ușă pe care scria: *„Numai pentru adulți"*.

— Ce înseamnă asta? se neliniști Konrad. Noi trebuie să ajungem la Marea Sudului!

— Mai tîrziu, mai tîrziu! i-o tăie băiatul de la intrare.

Apoi îi luă datele personale. După aceea Konrad și calul fură expediați pe altă ușă.

— Întrebați de școală! le mai strigă băiatul. Acolo îl veți regăsi pe unchiul. Acum îi schimbă hainele.

— Înțelegi ceva? se adresă Konrad calului îndată ce se aflară pe stradă. Cum adică i se schimbă hainele unchiului Ringelhuth?

— Răbdare și tutun! dădu răspuns Negro Caballo.

Strada era foarte animată. Treceau băieți cu serviete sub braț și cu jobene pe cap. Treceau fetițe în rochii după ultima modă, la plimbare sau după tîrguieli. Nu se vedeau decît copii!

— Un moment! zise Konrad, oprind un băiat care tocmai voia să se suie într-un automobil. Ia spune, te rog: oameni mari nu exsită deloc aici la voi?

— Ba da, răspunse cel întrebat. Dar oamenii mari sînt acum la școală.

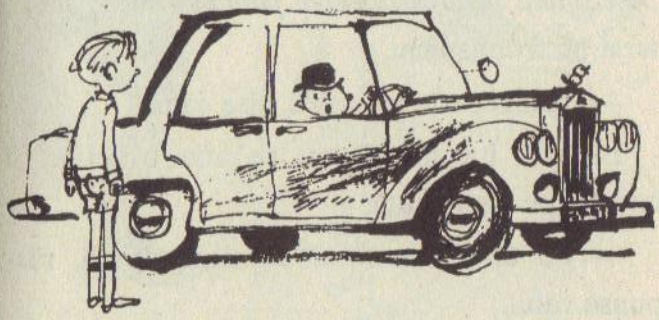

După aceea se urcă în mașină, îl salută pe Konrad cu capul și spuse:

— Sînt grăbit; trebuie să ajung repede la Bursă.

Și coti vijelios cu mașina după colțul străzii.

— Mi-a luat piuitul! îngăimă Konrad.

— Merge și fără! ripostă calul.

— Cum vine asta: oamenii mari la școală și copiii la Bursă? se minună Konrad.

Calul înălță din umeri și-și urmă drumul, patinînd pe rotilele lui. Konrad abia se putea ține după el. Din fericire, școala era aproape. *„Așezămînt pentru educarea părinților incorigibili"*, scria pe frontispiciu.

— Hai repede înăuntru, zise calul.

Intrară. La un ghișeu se afla o fetiță; îi întrebă pe cine caută.

— Pe un oarecare domn Ringelhuth, răspunse calul.

Fetița răsfoi un caiet de dictando și spuse după ce găsi ce căutase:

— Ringelhuth? E la cursul pentru începători.

— Ce caută acolo? întrebă Konrad.

— I se face educație, răspunse fetița de la ghișeu.

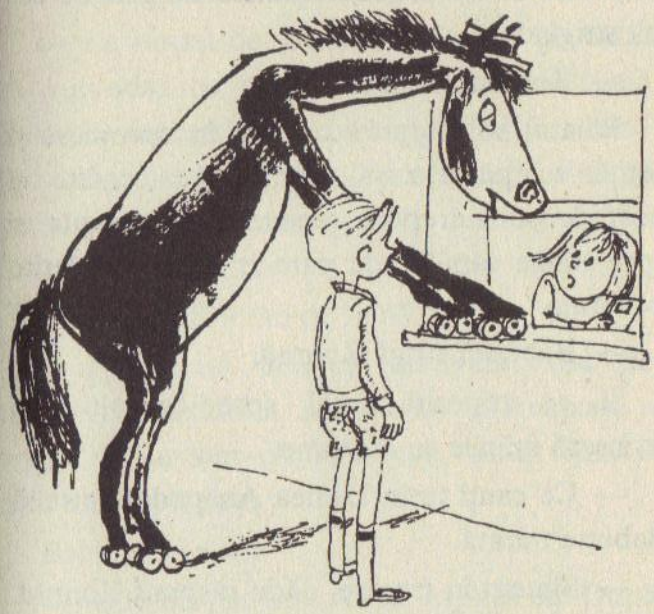

— Ia mai slăbiți-mă cu aiurelile astea! se aprinse Konrad. Vreau să mi-l dați imediat pe unchiul meu!

— Camera 28! pronunță sec fetița și trase oblonul ghișeului.

Calul și băiatul se năpustiră pe scară, ajunseră sus, trecură printr-un culoar pustiu și cău-

tară camera 28. Deodată auziră un glas de copil strigînd:

— Konrad! Konrad!

Băiatul se întoarse și văzu în apropiere o fetiță cu părul roșu. Fetița avea codițe și codițele se îndreptau țepene spre dreapta și spre stînga capului, de parc-ar fi fost împletite pe sîrmă.

— Babette! strigă Konrad.

Și se repeziră unul spre celălalt și-și strînseră mîinile cu efuziune.

— Ce cauți tu în Lumea Anapoda? întrebă Babette mirată.

— Sîntem în trecere, dădu răspuns Konrad. Mergem spre Mările Sudului; am de scris o compunere cu subiectul ăsta. Acum îl căutăm pe unchiul meu. La intrare l-au înhățat și l-au cărat undeva. Acum e la cursul pentru începători. Ai cumva idee ce face acolo?

— Aoleu! se îngrozi fetița. Trebuie să fie o confuzie. După cîte știu, unchiul tău e o bomboană, nu?

— De ciocolată! ripostă băiatul.

— La biroul de primire au crezut probabil că l-ai adus ca să fie reeducat, se încruntă Babette, supărată de-a binelea. Vino să-l scoatem de-acolo. O să meargă foarte ușor. Eu sînt consilier ministerial pentru educație și învățămînt.

Și-l luă pe Konrad de mînă.

— Numai un moment! interveni calul. Ce înseamnă, adicătelea, această Lume Anapoda a voastră? Nu sînt căzut în cap, totuși chestia asta mă depășește.

Babette se opri.

— Uite despre ce e vorba, explică ea. După cum știți, există nu numai părinți simpatici, ci și părinți foarte răi. La fel cum nu avem numai copii cuminți, ci și copii insuportabili.

— Asta așa e, încuviință Konrad, întărind și cu capul.

— Dacă asemenea părinți răi nu vor să se schimbe cu nici un chip și-și pedepsesc copiii

pe nedrept sau chiar îi maltratează, căci există și de-ăștia, ei sînt internați aici și reeducați. În cele mai multe cazuri rezultatele sînt excelente.

Calul se scărpină în cap cu copita și întrebă în ce fel se fac asemenea reeducări.

Babette își trase sufletul și răspunse:

— Le aplicăm legea „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte". Nu e frumos, știu, dar prinde bine. Așa, de pildă, îl avem aici pe domnul Clemens Waffelbruch...

— Ei, nu! Dar ăsta-i proprietarul casei unde stă unchiul Ringelhuth! exclamă Konrad. Cum se poate una ca asta? Adineauri era încă acasă! Nu-i un ceas de cînd calul i-a aruncat în cap un ghiveci de flori!

Negro Caballo își răsfrînse buza de sus și rîse pe înfundate.

— Păi vezi că noi toți sîntem în același timp și aici, și acasă! îl lămuri Babette. Acest Waffelbruch are un băiat; îl cheamă Arthur Waffelbruch. Și tatăl lui îl încuie seara, ceasuri întregi,

pe balcon, mai ales cînd plouă. Și știți de ce? Numai pentru că e slab la aritmetică. Dar el își dă toată silința. Și așa Arthur stă pe balcon și nu mai poate de frică, și plînge, și tremură de frig, și cu timpul s-a gălbejit de tot și s-a îmbolnăvit. Iar de frică nu s-a mai putut descurca la aritmetică nici cu bruma pe care o mai știuse înainte.

— Individul ăla nu mi-a plăcut mie de cum l-am văzut, mîrîi calul. Îmi pare rău că nu i-am aruncat în devlă toate ghivecele de pe balcon!

— Aici, urmă Babette, noi îl încuiem pe balcon pe tata Waffelbruch. Și dăm drumul vîntului să urle. Și-l ținem așa pînă cînd omul simte pe pielea lui chinurile pe care le îndură feciorul său. Dar ia tăceți un moment!

Tăcură.

— Nu auziți nimic? șopti Babette.

— Ba parcă aud pe cineva plîngînd și înjurînd. Dar e tare departe, zise Konrad.

— E chiar domnul Waffelbruch, îl lămuri Babette în șoaptă. Peste cel mult trei zile cred că e pus la punct. Te asigur că o să făgăduiască din proprie inițiativă că n-o să-l mai chinuiască pe bietul Arthur. Și atunci putem să-i dăm drumul, căci sîntem siguri că e vindecat.

— Aha! făcu calul. Va să zică așa vine chestia. Dar tu de ce ești aici?

Babette se fîstîci. Totuși după un moment răspunse:

— Din pricina mamei mele. Nu-i mai păsa de mine. Dimineața nu primeam nici o gustare, pentru că dormea. La prînz, tot așa, nu căpătam nimic de mîncare, pentru că era plecată. Iar seara cînd mă duceam la culcare, de asemenea lipsea de acasă. Doctorul școlii i-a scris o scrisoare. Dar ea a aruncat-o în sobă.

— Și acum?

— Acum e trimisă aici la școală și eu n-am voie să mă sinchisesc de ea. Numai cîteodată sînt pusă să intru la dînsa în odaie și să mă prefac că nici n-o văd. Și cînd spune că-i e foame, trebuie să mă prefac că nu aud și să plec cum am venit, iar pe coridor să încep să cînt.

Babette avea lacrimi în ochi. Și spuse în șoaptă:

— Mi-e tare milă de ea. A slăbit cinci kilograme, săraca. Așa că uneori îi pun pe noptieră o felie de pîine cu unt, cu toate că-i interzis.

Babette sughiță de plîns și-și suflă nasul.

— Nu mai miorlăi! o dojeni Konrad. Cînd îți ghiorăiau mațele de foame, nici ea n-a miorlăit.

Babette își suflă nasul cu zgomot.

— Așa e, încuviință apoi. Cu toate astea, mi-e tare milă de ea. Numai că ceea ce pățește acum îi va fi spre învățătură de minte! adăugă Babette, încercînd să zîmbească. În general, înregistrăm foarte multe succese.

— Asta mă bucură foarte mult, interveni calul. Dar acum să-l scoatem cît mai repede pe unchiul Ringelhuth din școala voastră de re-

educare. Altminteri te pomenești că se face și mai simpatic de cum a fost.

— Ar fi prea din cale-afară! declară Konrad.

Și cu toții porniră în grabă spre camera 28.

Acolo li se înfățișă o priveliște cu totul neobișnuită. În bănci școlărești se aflau numai adulți. Erau îmbrăcați în costume de copii, și capetele unora dintre ei erau parcă gata-gata să explodeze, în special ale celor grași. În față, la catedră, ședea un băiat palid, foarte serios. Acesta era profesorul. În clipa cînd Babette a intrat în încăpere cu Konrad și cu calul, profesorul a strigat:

— Toată lumea în picioare!

Adulții s-au ridicat. Numai unul, foarte gras, a rămas pe loc în bancă.

Băiatul de la catedră, profesorul, a dat mîna cu Babette și cu însoțitorii ei, iar lui Babette i s-a adresat cu cuvintele:

— Bună ziua, domnișoară consilier ministerial!

— Bună, Iakob! a răspuns Babette. Ți-a venit adineauri unul nou?

— Da, confirmă profesorul. Nu-mi face impresia că-i un om rău, cred însă că e cam scrîntit. Rîde întruna. Ia vino încoa', Ringelhuth!

Unchiul Ringelhuth ieși din ultima bancă din fund și se apropie de catedră. Calul pufni într-un hohot de rîs nebun cînd îl văzu. Căci unchiul Ringelhuth purta pantalonași scurți, o bluză-marinar și ciorapi trei-sferturi. Pe cap avea o beretă de marinar, cu panglici lungi. Și pe beretă scria: *„Distrugătorul de torpiloare Bavaria Inferioară"*.

— Mamă Doamne! exclamă Konrad, sprijinindu-se de Babette ca să nu cadă.

— Cum adică: nu vă plac? întrebă unchiul, înțepat.

Babette îi explică profesorului că se făcuse o greșeală. Pe dată, un elev, un oarecare consilier juridic Bollensänger, fu trimis la cancelarie să aducă hainele și bastonul lui Ringelhuth.

Între timp, ora de curs fu reluată. Babette, Konrad, unchiul și calul stăteau la ușă și ascultau.

— Măcelar Sauertopf! strigă Iakob. Scoală în picioare! E adevărat că obișnuiești să-ți bați copiii, lovindu-i în ceafă?

— Foarte adevărat! răspunse măcelarul Sauertopf. Sînt copiii mei strict personali și nu permit nimănui să-mi ceară socoteală unde și de ce îi caftesc! Se aude?

— Unul din băieți s-a îmbolnăvit. Și medicul nostru școlar declară că Willi va avea de suferit toată viața de pe urma bătăii pe care a primit-o pentru că a pierdut un bănuț.

— Medicul vostru școlar să poftească aici, ca să-i ard cîteva scatoalce măcelărești! răcni Sauertopf. Eu îmi oțelesc copiii!

— Se poate, răspunse Iakob, numai că, din păcate, va trebui să te oțelim și noi pe dumneata. N-o facem cu plăcere. Te vom supune însă neomenoaselor dumitale bătăi, drept pedeapsă, pînă cînd îți vei da seama ce crimă ai făcut.

Apăsă pe un buton. Și în clasă intrară patru băiețoi înalți și voinici care-l înșfăcară pe măcelar și-l tîrîră spre ușă.

— Numai în ceafă! le strigă Iakob.

Și toți cei patru încuviințară dînd din cap.

— Dar asta n-o să-i bage mințile în cap! fu de părere unchiul.

— Ba tocmai asta, din nefericire! îl contrazise Babette. Îi cunosc prea bine pe indivizii ăștia. Noroc că nu sînt atît de numeroși!

Măcelarul Sauertopf fu scos din clasă. În costumul lui de adolescent în preajma confirmațiunii[1], mult prea strîmt pentru proporțiile lui, făcea o impresie jalnică și părea foarte nedumerit.

— Doamna Ottilie Überbein! strigă Iakob.

1 În biserica evanghelică, moment festiv care marchează încheierea instruirii religioase și primirea adolescenților în rîndul credincioșilor cu drepturi depline.

Din bancă se ridică o cucoană pirpirie. Purta o rochiță scurtă, cu bretele, și-și tot răsucea o șuviță de păr.

Iakob o luă în primire:

— O silești pe fiica dumitale Paula să umble cu tot felul de înșelăciuni, dictate de dumneata, ca să-i inducă în eroare pe tatăl și pe bunicii ei, pentru ca nimeni să nu afle ce învîrtești dumneata cu banii de coșniță și nu mergi niciodată la plimbare cu Paula, ci o lași să stea ceasuri întregi singură la cofetăria Ritter, în timp ce dumneata joci cărți și pierzi bani la clubul de bridge.

— Ce vă privește asta pe voi? Sînt liberă să fac ce mă taie capul! se răți doamna Überbein, înțepată.

— Dacă dumitale îți place să minți, n-ai decît! cuvîntă Iakob. Dar că o silești pe Paula, pe fetița dumitale, să mintă și ea, asta ne privește, și încă foarte mult! Nu vom mai tolera acest lucru. Paula nu mai doarme nopțile, e torturată de remușcări și are crize de plîns de cîte ori e nevoită să-l mintă pe tatăl ei.

— Exagerezi, băiețaș! îl repezi doamna Ottilie Überbein.

— Nu exagerez deloc! strigă Iakob indignat. Fetița nu mai știe ce să facă. Îți dai seama ce s-ar putea întîmpla? Și nu-ți mai răsuci atîta șuvița aia nenorocită de păr cînd vorbesc cu dumneata! Ai să mai stai aici o săptămînă. Și dacă nici pînă atunci n-ai să-ți bagi în cap cum trebuie să te porți cu fiica dumitale, vom recurge la măsuri radicale.

— Aș vrea s-o văd și pe asta! pufni doamna Überbein cu arțag.

— Dacă și în viitor o vei sili pe Paula să mintă, soțul dumitale va afla de la noi adevărul! precizâ Iacob.

— Asta nu, ferească sfîntul! țipă doamna Überbein și, de spaimă, se prăbuși pe locul ei în bancă.

— Mîine vorbim din nou, zise Iakob. Și acum, domnul director Hobohm!

În clipa aceea se întoarse consilierul juridic Bollensänger cu hainele unchiului Ringelhuth și cu bastonul lui. Unchiul se îmbrăcă repede,

învîrti bastonașul prin văzduh și strigă, cu un aer foarte întreprinzător:

— La drum! Spre Mările Sudului!

— Cît p-aci să uit de călătoria noastră! exclamă Konrad speriat și, dînd mîna cu Babette, adăugă: A fost grozav de instructiv. Și-ți doresc mult noroc în legătură cu mama ta.

— La revedere, domnișoară consilier ministerial, zise calul.

Unchiul ieșise între timp pe coridor.

— Drept înainte! îi îndrumă Babette.

— Mersi, asemenea! răspunse Konrad, distrat. Și o luă la goană după ceilalți doi.

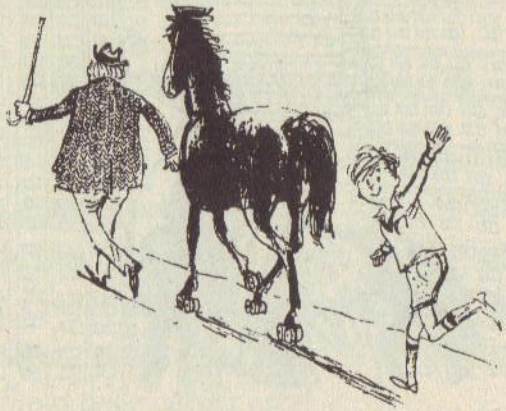

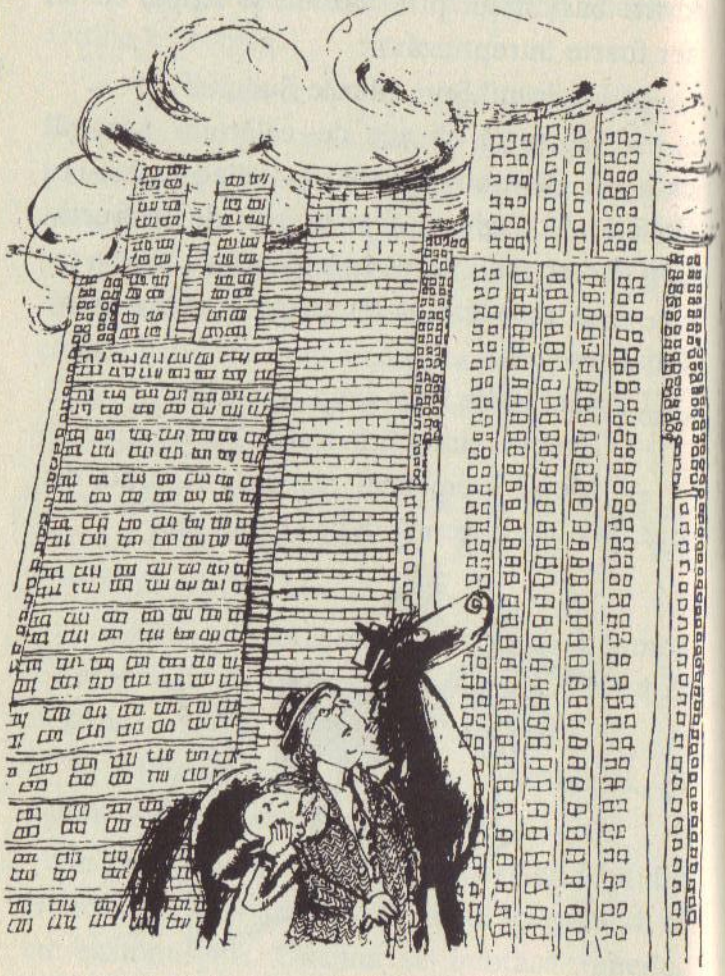

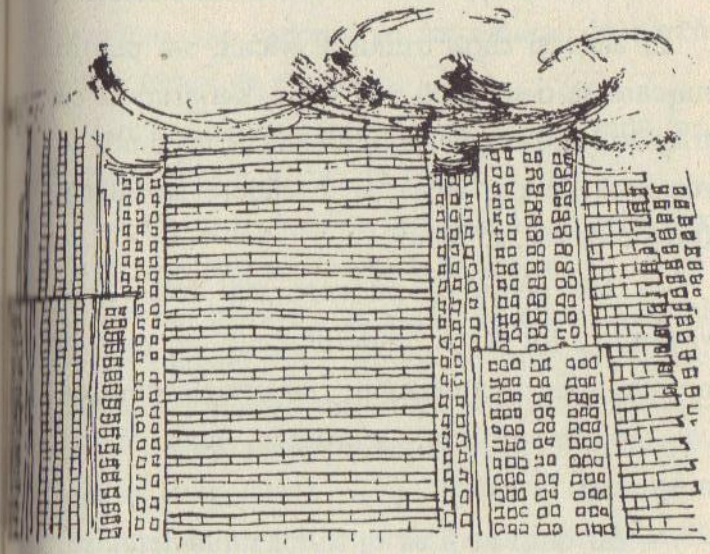

Atenție! Înaltă tensiune!

La ieșirea din Lumea Anapoda au dat peste o stație de metrou. Au coborît treptele, au văzut un tren și s-au suit într-un vagon.

— Ciudat metrou! observă Konrad. Nici tu conductor, nici tu mecanic! Tare sînt curios unde ne-o duce căruța asta!

— Vom trăi şi vom vedea, răspunse unchiul.

În aceeaşi clipă trenul a zvîcnit, s-a pus în mişcare şi, o secundă mai tîrziu, s-a aruncat ca trăsnetul într-o galerie betonată. Ringelhuth se rostogoli de pe bancă, şi în cădere îşi întregi fraza dinainte, spunînd:

— Sau poate că nu vom mai trăi ca să vedem! În tot cazul, iubite nepoate, de va fi să nu mai apuc ziua de mîine, nu uita, în durerea ce ţi-o va pricinui pierderea mea, că-mi moşteneşti farmacia.

— Iar dacă ar fi ca tu să-mi supravieţuieşti, iubitul meu unchi, cuvîntă băiatul, ale tale să fie cărţile mele de şcoală şi compasul cu tot ce e în cutia lui.

— Mii de mulţumiri! răspunse unchiul.

După care, adînc mişcaţi, cei doi îşi strînseră mîinile cu efuziune.

— Să nu devenim sentimentali, observă calul, uitîndu-se pe fereastră.

Trenul zbura ca o rachetă prin tunel. Şinele zbîrnîiau. Iar vagonul se cutremura, de parcă s-ar fi temut de el însuşi.

Unchiul Ringelhuth se aşeză din nou pe bancă şi spuse grozav de speriat:

— De-ar fi să mi se întîmple acum ceva, s-a zis cu serviciul de noapte la farmacie!

Dar nu isprăvi bine vorba că alunecă iarăşi de pe bancă. Căci trenul se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de un bloc uriaş de gheaţă. Calul şi Konrad se prăbuşiră la rîndu-le în spatele lui Ringelhuth.

După ce-au suit treptele şi au putut să vadă unde se află, au rămas în primul moment cu gurile căscate. Erau în mijlocul unei păduri de zgîrie-nori!

— Şi să nu-ţi piară graiul?! exclamă în cele din urmă calul.

Iar Konrad se apucă să numere etajele blocului de lîngă ei. Ajunse pînă la patruzeci şi şase. Acolo, însă, a trebuit să se oprească, deoarece restul clădirii era învăluit în nori. Pe

unul din acești nori se putea citi următoarea inscripție luminoasă:

Electropolis —
orașul automatizat!
Atenție! Înaltă tensiune!

Calul voi să facă de îndată cale întoarsă și propuse celorlalți să lase nepricopsita aceea de Mare a Sudului în apele ei. Dar unchiului și nepotului nici prin gînd nu le trecea așa ceva, și fără o vorbă străbătură marea piață din fața lor, prin care treceau sute de automobile. Și atunci Negro Caballo n-avu încotro și trebui să se țină după ei.

— De muncit nu pare să muncească nimeni aici, remarcă Ringelhuth. Toată lumea se plimbă în mașină. Puteți înțelege așa ceva?

Konrad, care dăduse fuga curios lîngă unul din automobile, se întoarse și spuse clătinînd din cap:

— Închipuiți-vă: mașinile merg singure, fără șofer și fără volan. E ceva cu totul de neînțeles!

Chiar atunci o mașină frînă și opri lîngă ei. O doamnă simpatică, în vîrstă, ședea pe canapeaua din fund. Croșeta un șervețel de fileu și întrebă cu amabilitate:

— Veniți de departe?

— Nici prea-prea, nici foarte-foarte — răspunse unchiul. Dar ați putea să ne explicați cum vine că automobilele dumneavoastră merg singure?

Bătrîna doamnă zîmbi.

— Mașinile noastre sînt teleghidate, îl lămuri ea. Sistemul de conducere se bazează pe cuplarea ingenioasă a unui cîmp electromagnetic cu radio-centrala. Foarte simplu, nu?

— Tîmpit de simplu, întregi unchiul.

— Tîmpit sadea! mîrîi calul.

Iar Konrad exclamă plin de ciudă:

— Și eu care voiam să mă fac șofer!

Bătrîna doamnă puse la o parte șervețelul de fileu la care lucra și întrebă:

— De ce voiai să te faci șofer?

— Păi, ca să cîștig bani, răspunse băiatul.

— Dar de ce vrei să cîștigi bani? întrebă bătrîna doamnă.

— Ei, nu, că ești bine și dumneata! sări Konrad. Cine nu muncește nu cîștigă bani. Și cine nu cîștigă bani moare de foame.

— Astea sînt concepții teribil de răsuflate, ripostă bătrîna doamnă. Dragul meu, aici în Electropolis oamenii lucrează numai de plăcere, sau ca să-și mențină silueta, sau ca să facă un cadou cuiva, sau ca să învețe ceva. Altminteri tot ce ne trebuie pentru trai se fabrică în întregime pe cale mecanică, iar locuitorii primesc totul gratuit.

Unchiul Ringelhuth rămase o clipă pe gînduri și spuse apoi:

— Dar alimentele, înainte de a fi prelucrate în fabrici, trebuiesc mai întîi plantate. Și nici animalele nu cresc ca buruienile pe cîmp.

— De asta se ocupă țăranii din împrejurimile orașului, răspunse doamna. Dar nici ei nu prestează prea multă muncă de folos obștesc. Căci și agricultura e complet mecanizată; lucrările sînt executate aproape integral de mașini.

— Și țăranii vă fac cadou vitele și cerealele lor? întrebă calul.

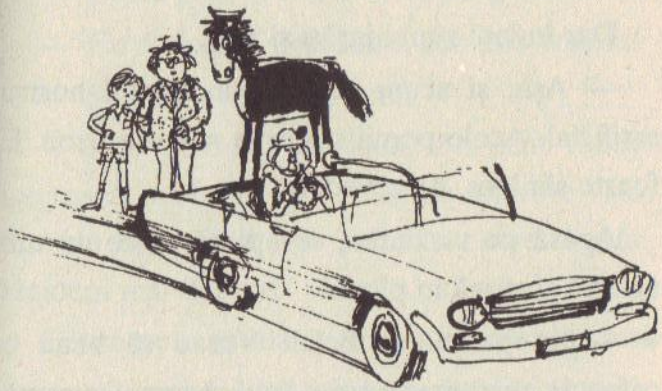

— Țăranii primesc, pentru produsele lor, toate celelalte lucruri de care au nevoie pentru trai, explică bătrîna doamnă. Fiecare individ capătă tot ce-i trebuie. Căci pămîntul și mașinile produc totdeauna mai mult decît ne este necesar. N-ați știut asta pînă acum?

Unchiul Ringelhuth îngăimă rușinat:

— Ba am știut, cum să nu. Totuși, la noi cei mai mulți oameni trăiesc în mizerie.

— Scandalos! proferă bătrîna doamnă, încruntîndu-se.

Dar îndată zîmbi iarăși și zise:

— Așa; și acum mă duc în parcul nostru artificial. Acolo pomii și florile miros a ozon. E foarte sănătos. La revedere!

Apăsă pe un buton, se aplecă peste un tub acustic și strigă în pîlnie:

— La parcul artificial! Vreau să beau o cafea la restaurantul de lîngă bazinul cu apă gazoasă.

Și misteriosul automobil se puse ascultător în mișcare și o luă din loc. Bătrîna doamnă se rezemă comod de spătarul canapelei și continuă să croșeteze.

Cei trei o urmăriră cu privirea, buimăciți de uimire. Iar unchiul grăi:

— Asta da, zic și eu, e ceva colosal! Și tot așa de frumos o s-o ducă toți oamenii de pe glob cîndva! Să sperăm că tu o să mai apuci acele timpuri, băiatule!

— Ca în Țara Huzurului, observă calul.

— Cu o singură deosebire, sublinie unchiul.

— Și anume? întrebă calul.

— Aici oamenii lucrează. Nu sînt leneși. Lucrează, ce-i drept, numai de plăcere. Dar asta nu trebuie să le-o luăm în nume de rău. Haidem mai departe!

Cotiră pe o stradă cu circulație intensă ca să privească vitrinele magazinelor din Electropolis. Dar în clipa cînd puseră piciorul pe trotuar, se

răsturnară toți trei cît erau de lungi și începură să alunece, fără să vrea, pe trotuar.

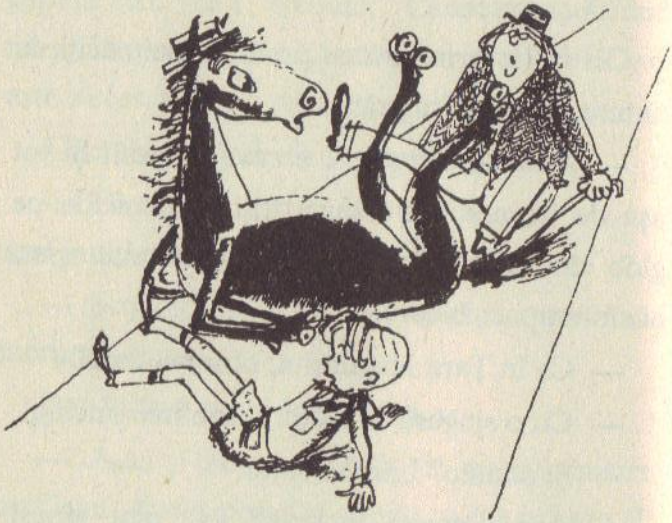

— Ajutor! strigă Konrad. Trotuarul e viu!

Trotuarul nu era viu, dar, pentru a-i scuti pe oameni de a umbla, avea pe deasupra o bandă rulantă. Trecătorii se urcau pe ea și, fără a mișca vreun deget, circulau pe străzi în ce direcție voiau. Cînd doreau să intre într-un

magazin, coborau de pe bandă și aveau sub tălpi pavajul obișnuit.

— Băbătia aia care croșeta, scrîșni calul, ar fi putut să ne șoptească ceva și despre șmecheria asta!

În momentul acela bietul cal alunecă pe strada principală din Electropolis cu șezutul pe bandă, neputîndu-se ridica din pricina rotilelor de la picioare. Ringelhuth și Konrad se opintiră să-l ajute și numai așa Negro Caballo reveni, în sfîrșit, la poziția lui normală. Acum, trotuarul mișcător îi amuza grozav pe toți trei.

La un moment dat unchiul vru să se oprească la vitrina unei cofetării. Coborî de pe banda rulantă, dar neștiind încă bine cum se procedează, se izbi cu capul de zidul unei case. În aceeași clipă auziră un clinchet ciudat, ca de muzicuță. Nu știură de unde vine. Atunci Konrad ciocăni în perete și zumzetul se întări. Apoi băiatul zgîrie zidul și exclamă:

— Măi să fie! Zgîrie-norii sînt din aluminiu!

— Practic oraș, n-am ce zice! glăsui unchiul. Aici ar trebui să-l trimitem pe primarul nostru, pentru documentare.

Dar lucrul care le insuflă cel mai mare respect fu următorul: un domn care se lăsa purtat de trotuar în fața lor trecu brusc pe pavaj, scoase din buzunarul trenciului un receptor telefonic, pronunță un număr și zise apoi:

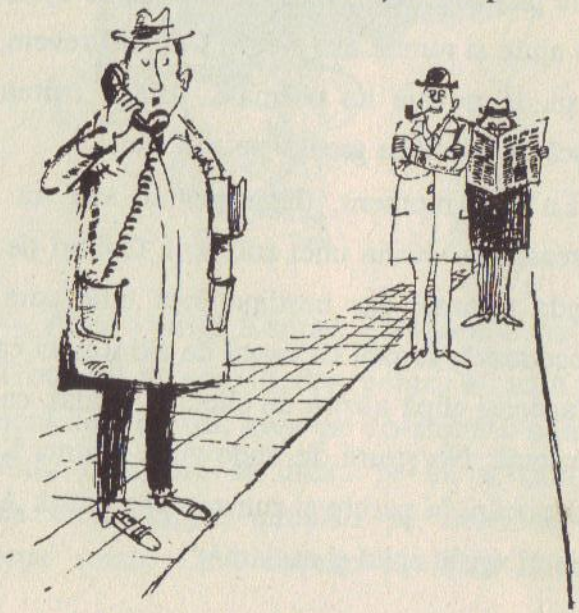

— Gertrud? Ascultă... Vin astăzi cu un ceas mai tîrziu la masă. Vreau să trec mai înainte pe la laborator. Pa, scumpo!

Apoi vîrî telefonul de buzunar la loc în trenci, se sui iarăși pe banda rulantă, deschise o carte, începu să citească și-și urmă drumul.

Lui Konrad și calului li se făcuse părul măciucă. Niște cetățeni care veneau înspre ei din partea opusă ziseră:

— Ăștia cu calul sînt sigur niște provinciali.

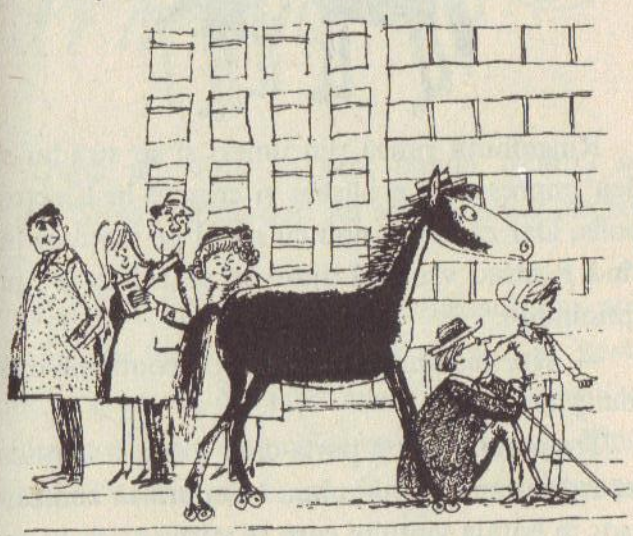

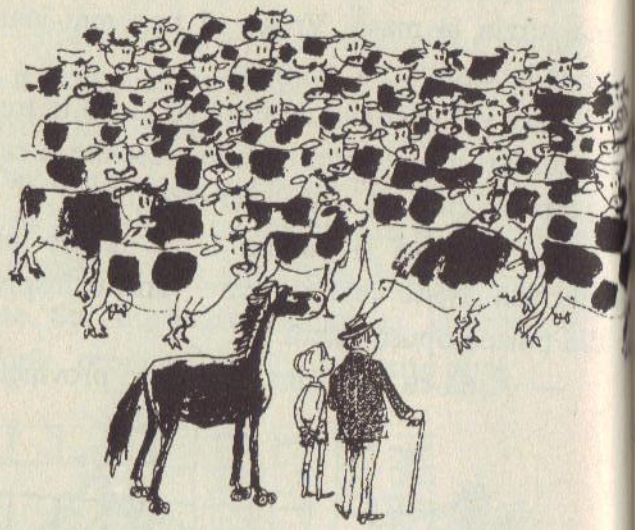

Ringelhuth ridică din umeri și se străduí să dea impresia că e născut și crescut la Electropolis. Dar căzu din nou cu nasul pe trotuar. Iar cînd Konrad vru să-l ajute să se ridice, îl opri spunîndu-i:

— Nu, lasă-mă așa. Îmi voi continua drumul șezînd.

Trotuarul rulant îi purta dintr-o stradă într-alta. Iar zgîrie-norii de aluminiu începură să zumzăie ușor în bătaia vîntului care se stîrnise.

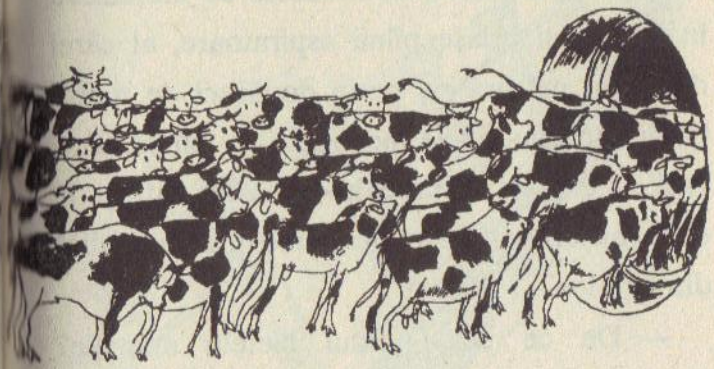

După un sfert de oră, banda rulantă se sfîrși. Și nici zgîrie-nori nu se mai aflau împrejur.

Cei trei fură nevoiți să pornească din nou pe jos, își luară picioarele la spinare și, peste puțin, ajunseră în fața unei fabrici gigantice. „Centru pentru valorificarea animalelor. Electropolis“ scria pe firmă. Konrad intră primul pe poartă.

Cirezi imense, ce nu puteau fi cuprinse cu privirea, așteptau să fie prelucrate industrial. Mugind și tropăind, dobitoacele se îmbulzeau în fața unei uriașe pîlnii aspiratoare, al cărei diametru măsura pe puțin douăzeci de metri. Se împingeau unele pe altele în pîlnie. Boi, vaci, viței, toți dispăreau cu sutele, atrași în chip misterios de strălucitoarea gură metalică din fața lor.

— De ce ucide omul bietele animale? întrebă calul.

— Desigur, e un lucru oribil, răspunse unchiul. Dar dac-ai fi mîncat vreodată un șnițel, ai fi mai indulgent.

Konrad alergă de-a lungul peretelui lateral al sălii mașinilor. Se auzea huruit de motoare și de pistoane. Ringelhuth și calul abia se puteau ține după băiat.

În sfîrșit, ajunseră la peretele din spate al uzinei.

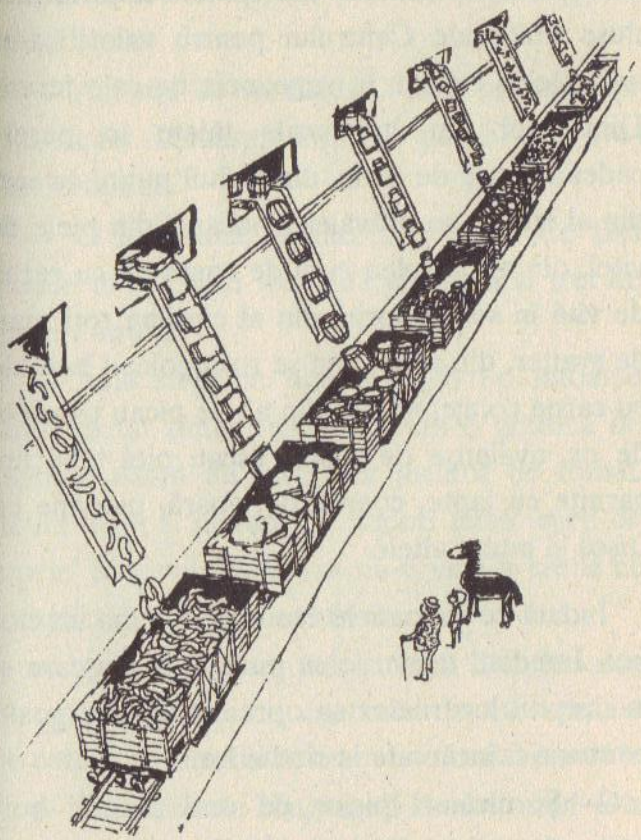

Acolo se înșiruiau, în lungi garnituri, trenuri electrice de marfă. Iar din spatele clădirii, produse finite ale Centrului pentru valorificarea animalelor cădeau în vagoanele de cale ferată. Dintr-unul din hublourile tăiate în perete cădeau valize de piele, dintr-altul putini cu unt, din al treilea se prăvăleau bocanci din piele de vițel, din al patrulea cutii de conserve cu carne de vită în suc propriu, din al cincilea roți mari de șvaițer, din al șaselea se rostogoleau butoaie cu carne congelată, iar din altele picau piepteni de os, avalanșe de salam uscat, piei tăbăcite, garnițe cu lapte, coarde de vioară, bidoane cu frișcă și multe altele.

Îndată ce vagoanele erau pline, suna un clopot. Imediat, trenurile se puneau în mișcare și în dreptul lucarnelor se opreau vagoane goale pentru a fi încărcate la rîndul lor.

— Și nicăieri picior de om! Numai boi! exclamă unchiul Ringelhuth. Totul e electrificat! Totul e automatizat!

Dar chiar în clipa cînd lansa aceste cuvinte, un om apăru în curtea fabricii, pășind agale. Salută și zise:

— Azi sînt de serviciu. O dată pe lună îmi vine rîndul. Douăsprezece zile pe an. Supraveghez mașinile.

— O întrebare, vecine, zise calul. Ce faci matale în celelalte trei sute cincizeci și trei de zile ale anului?

— Asta să-ți fie ultima grijă! i-o întoarse omul cu un zîmbet șugubăț. Am o grădină de legume. Afară de asta, sînt jucător de fotbal. Acum învăț și pictura. Și uneori citesc cărți de istorie. Sînt palpitante: să nu-ți vină a crede ce complicată era viața oamenilor din trecut!

— Asta așa e! aprobă unchiul. Dar de unde vă procurați enorma cantitate de electricitate pe care o consumați în orașul dumneavoastră?

— Din cascada Niagara, îl lămuri omul. Din nefericire, în ultimele săptămîni a plouat acolo atît de mult, că sîntem îngrijorați. Tensiunea și

intensitatea electrică au crescut în asemenea măsură încît ne temem să nu ni se ardă rezistențele de la centrală. A, dar uite, chiar acum a apărut ziarul de ora patru!

— Unde, nene? întrebă Konrad.

Omul își înalță ochii la cer. Ceilalți îl imitară. Și, într-adevăr, sus pe firmament apărură, cu litere albe pe fond albastru, știri de presă. Una spunea: „Nici o primejdie pentru Electropolis!" După care urma confirmarea oficială a comisiei de securitate.

Mai apărură în continuare pe cer informații despre tratativele economice cu planeta Marte, despre ultimele rezultate ale cercetărilor efectuate de diferite institute științifice, despre pro-

gramele de radio și televiziune de a doua zi, iar la sfîrșit fu proiectată și urmarea romanului foileton.

Konrad tocmai se pregătea să citească noul capitol cînd, subit, se dezlănțui un vacarm infernal. Din hublourile practicate în peretele uzinei produsele valorificării animale cădeau într-un ritm din ce în ce mai rapid. Era o adevărată ploaie de valize și de carne conservată, de unt, bocanci, brînză și frișcă. Iar din lucarne începură să zboare acum cărămizi, cercevele și piese de mașini.

— Aoleu! strigă supraveghetorul. Fabrica se mănîncă singură!

Și o luă la goană.

Catastrofa s-a declanșat în urma faptului că uzina electrică a orașului a fost alimentată de o putere însutită, datorită revărsărilor Niagarei. Mașinile Centrului pentru valorificarea animalelor, de îndată ce au terminat cu prelucrarea tuturor cirezilor, au început să meargă în gol.

În cele din urmă au pornit în sens invers, au sorbit din vagoane putinile cu unt, roțile de șvaițer, valizele, bocancii, carnea congelată, salamul de iarnă și toate celelalte produse finite, și au revărsat prin pîlnie, spre poarta uzinei, animalele vii, așa cum fuseseră la început, înainte de prelucrare. Boii, viteii și vacile se năpustiră, mugind nervoase, pe șosea spre oraș.

Unchiul și Konrad se suiseră între timp pe cal și erau țîrîți acum de iureșul sălbatic al cirezilor de vite înnebunite. Pe străzi, trotuarele rulante alergau bezmetic, ca împinse de o vijelie. Automobilele teleghidate zburau ca fulgerul, se ciocneau vehement unele de altele sau se năpusteau vertiginos în clădiri și goneau în sus pe scări. Lămpile electrice se topiră. Grădinile artificiale se ofileau și reînfloreau fără încetare. Pe cer apăru ziarul de peste două zile.

Calul nu mai putu ține pasul cu această goană smintită. Se opri pe partea carosabilă a străzii, cu genunchii tremurînd de groază.

— Să avem iertare, Caballo! se stropși unchiul la el și-i aplică o asemenea lovitură cu bastonul pe spinare, că animalul zvîcni speriat, uită de toată spaima și se năpusti din nou, ca un turbat, în catastrofalul iureș.

După cîteva minute ieșiră din oraș și erau salvați.

— Periculoasă șmecherie și tehnica asta! exclamă calul.

Priviră înapoi și văzură ascensoarele zburînd prin acoperișuri. Zgomotul produs de zgîrie-norii din aluminiu care se clătinau aducea a război.

Unchiul Ringelhuth bătu calul pe gît, își șterse fruntea de sudoare și zise:

— Se duse naibii paradisul!

Konrad îl apucă pe unchiul său de braț și-l consolă:

— Nu-ți face inimă rea! Cînd m-oi face eu mare, construim altul.

Și așa porniră mai departe. Drept înainte. Spre Mările Sudului.

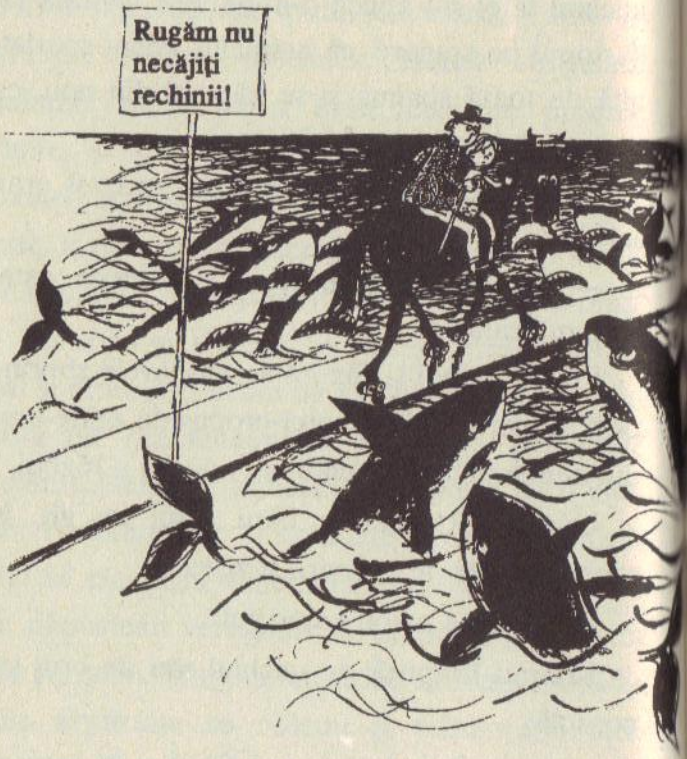

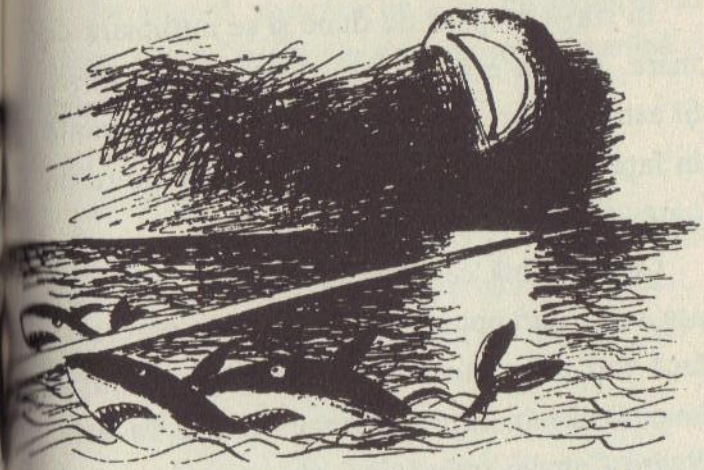

Întîlnirea cu Pătrunjica

Călăriră printre dune albe ca niște dealuri. Calului îi intră nisip în rulmenți. Scrîșneau și scîrțîiau oribil. Unchiul își astupă urechile.

— Să înnebunești și mai multe nu! Așa-i? strigă Konrad vrînd să-l tachineze pe Ringelhuth.

Dar unchiul nu-l auzi, firește, de vreme ce-și ținea urechile astupate.

În sfîrșit scăpară de dune și se apropiară de mare. Marea era albastră și părea fără sfîrșit. Și astfel, cei trei prieteni s-au pomenit deodată în fața Oceanului Indian, făcînd niște mutre de parc-ar fi picat din lună.

Calul afirmă că el de la început spusese că așa se va întîmpla și fu din nou de părere să facă toți cale întoarsă. Dar ceilalți doi nu se învoiră nici în ruptul capului cu una ca asta. Negro Caballo trebui deci să continue a scîrțîi cu rotilele prin nisip de-a lungul țărmului, pentru că Ringelhuth era de părere că s-ar putea să întîlnească pe undeva un cuter.

N-au întîlnit însă nici un cuter; au zărit în schimb ceva mult mai ciudat: o bandă de oțel, lată de vreo doi metri, întinzîndu-se pînă departe pe apele mării și părînd tot atît de nesfîrșită ca și oceanul însuși. Semăna oarecum cu o uliță îngustă

care ducea peste mare, sau cu un mănunchi de raze ale lunii oglindite noaptea pe apă.

Pe această panglică de oțel, nu departe de țărm, se afla o femeie singură; avea în mînă o perie de frecat și lustruia banda.

— Ce faci acolo? o întrebă unchiul.

— Frec ecuatorul, răspunse femeia.

— Cum? Ăsta-i ecuatorul? se minună Konrad, arătînd neîncrezător spre banda de metal.

— Și de ce frecați sărăcia aia de panglică? întrebă calul.

— Trei zile în șir a bătut musonul, răspunse femeia. S-au ridicat valuri cît casa și azi-dimineață ecuatorul era ruginit. Acum îi curăț petele de rugină. Dacă le-am lăsa să se adîncească, ar putea să plesnească, și atunci s-ar sfărîma tot globul!

— Ați face mai bine să vopsiți cu miniu prăpăditul dumneavoastră de ecuator, zise calul. Atunci n-ar mai prinde nici o rugină.

— Puțin tot trebuie să ruginească, ripostă femeia. Altfel îmi pierd slujba.

— În cazul ăsta, vă rog să mă iertați, glăsui calul. N-am avut intenția să vă supăr.

— Nu-i nici o supărare! făcu femeia cu modestie și se puse din nou să frece banda de oțel.

Unchiul Ringelhuth își scoase pălăria ca să-i atragă atenția asupra lui.

— Înainte de a vă dedica pe de-a-ntregul înaltului dumneavoastră țel, aș vrea să vă mai pun o întrebare, dacă-mi permiteți, zise el. Cum se poate ajunge mai repede în Mările Sudului?

— Poftiți pe ecuator! strigă femeia. Și apoi drept înainte.

— Cum porunciți! ripostă unchiul, punîndu-și gînditor pălăria pe cap.

— Ce mai stai, bătrîne mustang[1]? explodă Konrad în culmea fericirii.

De emoție, calului i se făcu pielea ca de găină.

1 Cal sălbatic din cîmpiile Americii de Nord.

— Cum?! bîigui el îngrozit. Să mă sui pe tabla aia ondulată? Păi dacă ne-o prinde acolo vreo furtună cu trombe de apă și alte asemenea năzbîtii, cădem în mare cît ai zice pește! Încălecați-mă dacă vreți, dar pe propria dumneavoastră răspundere! De cînd am rămas fără angajament, nu mai sînt asigurat.

— Tule-o, bălanule-cu-pielea-neagră! îl îndemnă unchiul.

Atunci calul sări zgomotos pe ecuator, se strecură pe lîngă femeia de serviciu care freca de zor și porni în trap spre Mările Sudului. Ecuatorul se clătina. Să te apuce răul de mare, nu alta!

Uscatul pieri în urma lor. Nu mai vedeau decît mare albastră de jur împrejur și panglica de oțel din fața lor. Uneori, cîte un vălurel clipocea pe deasupra ecuatorului. Atunci banda se umezea și calul era gata să alunece, făcîndu-i pe toți să scoată țipete de groază și să-și zică: „Bună-ziua, noapte veșnică!“

Iar cînd întîlniră şi o placă pe care scria: *„Rugăm nu necăjiţi rechinii!“*, inima le căzu bîldîbîc în pantaloni. Chiar şi calului, cu toate că el nu purta pantaloni.

Din toate părţile apărură acum cîrduri întregi de rechini mîncători de oameni. Lighioane cît submarinele. Scoteau periculoasele lor boturi din apă şi le căscau pînă la refuz, de parcă n-ar mai fi putut de somn. Dar lor le era foame.

— Le-ar conveni o asemenea friptură, te cred! murmură unchiul.

— Domnule farmacist, grăi calul, peştişorii s-au amorezat de burtica dumitale. Ştiu ei ce-i bun!

— Ia nu te obrăznici! îl admonestă Konrad. Unchiul meu n-are burtică! Notează!

Ringelhuth era mişcat.

— Eşti un băiat de zahăr, zise el. Iar dacă dumneata, se adresă acum calului, te dai drept absolvent de liceu, s-ar putea ca stima ce ţi-am acordat-o pînă acum să...

În clipa aceasta un rechin ţîşni din apă şi dădu să-l înşface lacom pe Ringelhuth. Dar Konrad, cu precizia unui şut de la unsprezece metri, atinse nefericitul animal cu vîrful bocancului, imparabil drept în falca de jos, şi rechinul se întoarse pocăit şi cu o complicată fractură maxilară, în apele sărate ale oceanului. După acest incident, ceilalţi rechini le întoarseră spatele şi dădură bir cu fugiţii, lăsîndu-i în pace pe cei trei călători.

— Dacă n-ai fi deja nepotul meu, declară unchiul cu glasul tremurat, ţi-aş fi acordat acest grad în momentul ăsta!

Calul tuşi ironic. Apoi zise:

— Vezi să nu te ruinezi de atîta generozitate!

— Ia mai lasă-te de bancuri! îl apostrofă unchiul. Nepotul meu e mai idealist; el ştie să aprecieze cuvintele mele.

— Dacă-i vorba să fiu sincer, interveni Konrad, o marcă mi-ar fi făcut mai multă plăcere. Strîng bani pentru o maşină cu aburi.

— Ia te uită ce băiat interesat! mormăi Ringelhuth. Nu-ți ajunge că după moartea mea moștenești tot ce am?

— Da, dar atunci n-are să se mai joace cu mașina cu aburi! observă calul, chicotind.

Ce era să facă unchiul într-o asemenea situație? Scoase portofelul din buzunar și-i întinse nepotului o marcă.

— Nu dă Dumnezeu să-i mai vină unui rechin pofta de a te mînca? exclamă Konrad. Atunci m-aș alege cu încă o marcă!

Dar nu mai avu parte de alt rechin.

— N-ai caracter frumos, constată Ringelhuth. Dar nu-i vina ta. Toți din familia noastră sînt așa.

Desigur că nu mai era departe pînă la Mările Sudului; de ambele părți ale ecuatorului începeau să se vadă insule cu palmieri, în fața cărora se aflau stînci de corali. Și înaintea călătorilor apăru o coastă, acoperită cu păduri virgine, caracteristice tropicelor.

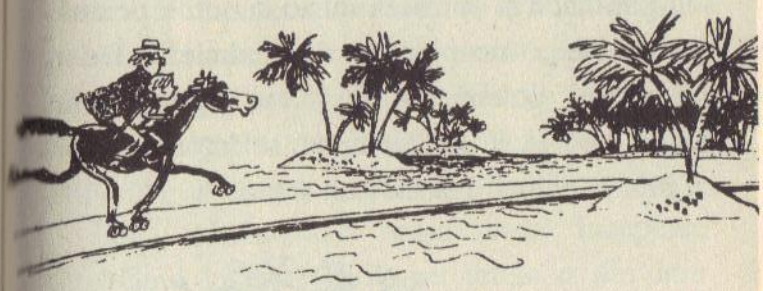

Calul se îndreptă într-acolo cu viteză de accelerat. Era sătul de tangajul ecuatorului și de ruliul apei.

În sfîrșit puseră piciorul pe uscat. Între doi eucalipți uriași atîrnau ghirlande, împletite din liane. Iar de una din ghirlande spînzura o pancartă cu următorul text:

Mările Sudului, portalul de vest.
Intrarea pe răspundere proprie!
Reclamațiile ulterioare
nu sînt luate în considerare!

Intimidați de avertisment, trecură călare pe sub ghirlande și ajunseră într-o superbă poiană de orhidee, înconjurată de palmieri. De-a curmezișul poienii, o gorilă se îndreptă în goană spre ei, le strînse mîna, se întoarse apoi cu fața la palmieri și făcu un semn.

În aceeași clipă se dezlănțui o hărmălaie bezmetică. Turme întregi de maimuțe cocoțate în palmieri începură să țipe. Papagalii, cu

caiete de note în gheare, cîrîiau răgușit. Un elefant își încolăcise trompa de trunchiul unui palmier și scutura pomul, din care nucile de cocos picau clămpănind la pămînt. Gorila își legăna lungile brațe în tact, de parcă s-ar fi aflat în fața unei orchestre, dirijînd infernalul vacarm.

Dar, la fel de brusc cum începuse, tămbălăul încetă. Gorila se întoarse din nou spre cei trei călători, rînjind cu toată gura.

— Mii de mulțumiri, stimate maimuțoi, zise unchiul. A fost zgduitor.

Konrad sări de pe cal, se duse la gorilă și o bătu pe umărul păros.

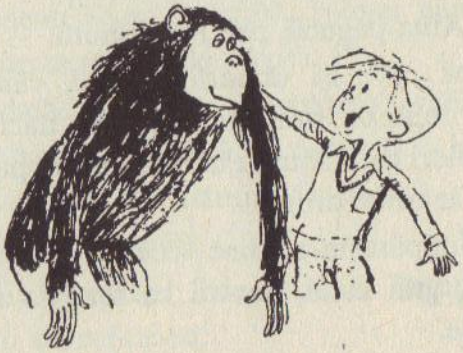

— Dacă-i spun asta lui Oberländer, exclamă el, plesnește de ciudă! Garantez!

— De unde vrei să știe un asemenea maimuțoi cine e Oberländer? exclamă unchiul.

— Oberländer e șeful clasei noastre, răspunse Konrad.

Dar pe gorilă n-o interesa cine e primul în clasa lui Konrad. Cît ai clipi se cățără pe un palmier și... ia-o de unde nu-i! Celelalte maimuțe îi imitară exemplul.

Elefantul se înclină ceremonios de trei ori în fața drumeților. Apoi își luă și el tălpășița: se afundă în pădurea seculară și multă vreme după ce dispăruse se mai putea auzi trosnetul copacilor sfărîmați de picioarele lui.

— Atîta pagubă, zise Ringelhuth.

După care își urmară drumul, călare. Se țineau după un stol scînteietor de mici colibri multicolori care zburau în fața lor, de parc-ar fi vrut să le arate drumul.

— Întipărește-ți bine ceea ce vezi aici, băiețaș, grăi calul, pentru ca teza ta să facă impresie.

Unchiul îl sfătui chiar să ia notițe. Dar Konrad nu catadicsi nici măcar să răspundă. Contempla peisajul.

Roiau în jurul lor exemplare splendide de pasărea-paradisului și mici tapiri caraghioși, veverițe albe ca zăpada și fluturi cît palma, păuni aurii și șerpi care zăceau în drum, încolăciți ca niște furtunuri de grădină.

Cea mai spectaculoasă era însă o turmă de canguri, instalată la umbra unui bananier. Bărbătușii jucau cărți. Femelele împleteau ciorapi. Ghemele de lînă se aflau în punga de sub pîntece. Tot acolo țineau și diferite alimente, chiar și sticlele cu lapte pentru micuții canguri care ședeau acum în iarbă, cojeau banane și săreau peste o frînghie întinsă.

Deodată, femelele îi înhățară grabnic pe micii cangurași, îi vîrîră în pungi și o luară la goană săltînd. Bărbătușii își lăsară pînă și cărțile de joc în iarbă.

— Ei, comedie! făcu unchiul. Puteți să-mi explicați cumva de ce...

Dar amuți brusc. Căci la doi pași de ei se aflau trei tigri bengalezi. Își netezeau mustățile. Apoi își cocoșară spinările, gata să se arunce asupra călătorilor. Dar în aceeași clipă, unchiul Ringelhuth își duse bastonul la umăr de parc-ar fi fost o pușcă încărcată, închise ochiul stîng și ținti.

Tigrii se înspăimîntară. Cel mai mare scoase din buzunar o batistă albă și o flutură deasupra capului.

— Vă predați? le strigă Konrad.

Cei trei tigri bengalezi dădură din cap, în semn că asta vor.

— Atunci cărați-vă urgent! se răsti unchiul cu glas tăios. Altminteri vă împușc cu bastonul ăsta, de fac ciur din voi!

— Înapoi, marș-marș! necheză calul.

Și pe dată, fiarelele o zbughiră care-ncotro.

În același timp, un zvîcnet scutură trupul lui Negro Caballo. Se poticni și-și holbă ochii, uluit, la copitele sale. Rotilele dispăruseră!

— Ei, drăcie! izbucni el. Unde-mi sînt vehiculele?

Unchiul nu știu ce să-i răspundă. Dar Konrad le împrospătă memoria:

— Ați uitat formula din Țara Huzurului?

— Just! exclamă calul. Din partea mea, fie și așa! Ce nevoie are un cal de patine cu rotile? E ceva absolut nefiresc.

Și din clipa aceea începu să galopeze ca toți caii, în loc să patineze pe rotile.

Puțin mai tîrziu o întîlni pe micuța Pătrunjica. Și iată cum:

Auzeau pe cineva plîngînd. Părea plîns de copil. Dar nu găsiră absolut nimic, cu toată osteneala ce și-o dădură. În cele din urmă, unchiul și nepotul descălecară și intrară cu multă prudență în pădurea seculară.

Ringelhuth nu ajunse însă prea departe. Se împiedică de o rădăcină aeriană, scoase un țipăt: „Aoleu, bătătura!", se așeză pe jos și-și frecă piciorul. Dar, colac peste pupăză, nimerise drept în mijlocul unui mușuroi de furnici și asta, hotărît, nu era de natură să-i ușureze durerea. Căci furnicile polineziene sînt cam de

mărimea cărăbușilor noștri. Iar lichidul pe care-l secretă e sare de lămîie sadea.

În acest timp Konrad se cățără peste tot felul de trunchiuri de copac căzute la pămînt, își încurcă picioarele printre plante agățătoare și își urmă drumul în direcția de unde se auzeau bocetele de copil. Ajunse astfel sub un arbore de cauciuc. Plînsul venea din creștetul acestui copac. Băiatul își îndreptă ochii în sus. Și iată că, acolo, pe o cracă, ședea o fetiță: ciugulea dintr-un ananas și miorlăia în neștire.

— Ce-ai pățit? îi strigă Konrad.

— A plecat? întrebă fetița.

— Cine să fi plecat? se informă băiatul.

— Balena! răspunse ea.

— Ai căpiat? o apostrofă el.

Atunci fetița coborî vertiginos de pe arborele de cauciuc, se propti în fața lui Konrad și se răsti la el cu indignare:

— Cum îți permiți, neobrăzatule, să vorbești așa cu mine? Eu sînt prințesă și mă numesc Pătrunjica.

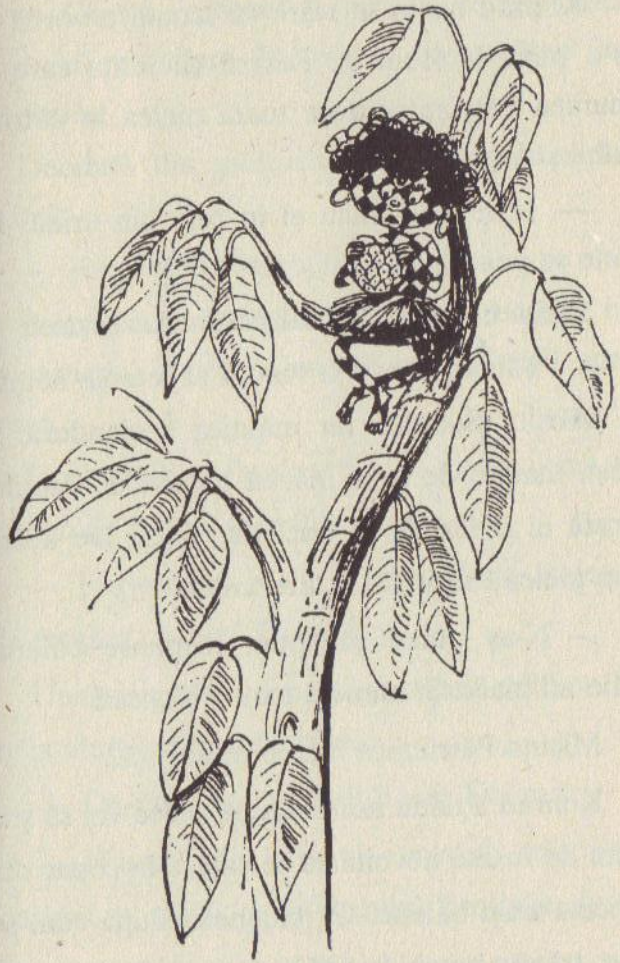

Konrad nu fu în stare să scoată o vorbă ca s-o pună la locul ei. Pentru că fetița care se numea Pătrunjica avea toată pielea în pătrate albe și negre.

— Ia te uită! făcu el în cele din urmă. Pe tine se poate juca șah!

Fetița îi dădu o bucată de ananas și zise:

— Tăticul meu e o vestită căpetenie neagră a Mărilor Sudului. Iar mămica e olandeză. A fost, înainte de a se mărita cu tăticul, dactilografă la o fermă de nuci de cocos. De aceea am pielea cadrilată. E tare urît?

— N-aș putea să spun, răspunse băiatul. Mie-mi place. Și numele meu e Konrad.

Micuța Pătrunjica făcu o reverență.

Konrad îi dădu mîna. După aceea voi să știe cum de fusese nevoită să se cațăre în copac din pricina unei balene. Că balenele, după cum se știe, trăiesc numai în apă!

— Ce tot vorbești! îl înfruntă fetița. Balenele sînt mamifere. În apă ele trăiesc doar din greșeală.

Deodată din pădurea seculară se auzi un bubuit.

— Ea e! țipă Pătrunjica.

Îl înșfăcă pe băiat de braț și-l trase după ea în direcția opusă. Alergară ca smintiții spre șosea.

Unchiul Ringelhuth ședea în mijlocul mușuroiului de furnici și suduia ca un șofer.

— Fuga-marș! răcni Konrad. Vine balena! Pe fetiță o cheamă Pătrunjica.

Unchiului nu-i venea să-și creadă ochilor. Se zgîia uluit la fetița cadrilată.

— Dă-i drumul, ce stai! îl zori Konrad.

— Numai de dragul vostru! răspunse unchiul și, după ce își scutură furnicile de pe haine, porni și el în goană.

Calul, care se afla pe șosea și făcea exerciții de îndoirea genunchilor ca să-și treacă vremea, fu foarte mirat cînd îi văzu pe cei trei sosind într-un suflet, abia mai respirînd.

— N-am să vă mai las niciodată singuri în pădure! bodogăni el. Pe cine aduceți cu voi?

— Fetița asta e urmărită de o balenă, îl lămuri Konrad. O să apară dintr-un moment într-altul.

— Asta mai lipsea! bombăni calul. Locul peștilor e în apă, iar al fetițelor cadrilate la iarmaroc!

— Da' balenele nu sînt pești, ce naiba! strigă Konrad.

După care îi arse micuței Pătrunjica una peste fund. Căci fata începuse iar să miorlăie.

— De ce te urmărește? o întrebă apoi.

— Vrei să știi de ce? îngăimă cadrilata cu lacrimi în glas. Pentru că am scos limba la ea. Și acum e supărată foc! Ajutor! Uite-o!

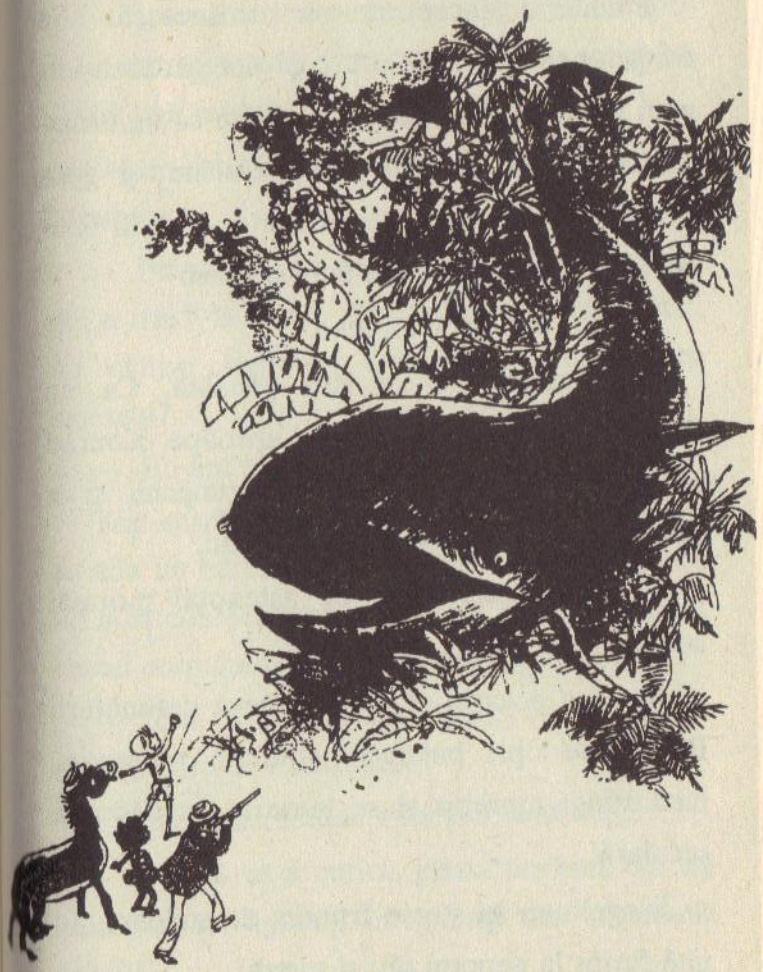

Palmierii începură să trosnească. Se frîngeau ca niște chibrituri. Și din pădurea virgină ieși o huidumă cenușie. Arăta ca un dirijabil scălîmb și înainta greoi, căscîndu-și gura știrbă. Pentru orice eventualitate, unchiul Ringelhuth duse bastonul la ochi și răcni:

— Sus mîinile, că trag!

Dar balena nu se lăsă păcălită. Ca un tăvălug se rostogolea tot mai aproape. Konrad se postă ocrotitor în fața Pătrunjichii și a unchiului său, amenințînd cu pumnii.

— Acum mormîntul ne așteaptă! mormăi calul.

În clipa aceasta se auziră cîteva detunături. Balena se opri buimacă, strănută zgomotos, făcu stînga-mprejur și se întoarse în pădurea seculară.

Ringelhuth își șterse fruntea de sudoare, se uită furios la nepotul său și șuieră:

— Și toate astea pentru o pîrlită de compunere! Am să-i scriu profesorului tău o scrisoare să mă țină minte!

Calul își trase ușurat sufletul. Apoi întrebă:

— Puteți să mă faceți să înțeleg care din noi a tras? Ia spune drept, domnule farmacist: nu cumva bastonul dumitale a fost totuși încărcat?

— Eu am tras! se auzi un glas.

Toți se răsuciră brusc pe călcîie. În fața lor se afla un bărbat bronzat. Purta în jurul șalelor un șorț confecționat din frunze de palmier, iar restul corpului îi era împestrițat de tatuaje.

— Sînt căpetenia Bîzdîganie, zis și „Poșta rapidă". Bună, Pătrunjico!

Strînse mîna fetiței, apoi și a celorlalți.

— Nu că aș fi curios, glăsui unchiul, dar ați putea să-mi spuneți cu ce ați tras, domnule Bîzîilă?

— Bîzdîganie, nu Bîzîilă, îl corectă căpetenia, dojenitor.

— Mă rog, cum poftiți! făcu unchiul. Din partea mea poate să vă cheme și Bîzdoagă. Așadar, domnule Bîzdîc, cu ce ați tras? Zgomotul împușcăturilor mi s-a părut foarte ciudat.

— Cu mere coapte la cuptor, răspunse căpetenia Bîzdîganie. Am vrut numai să sperii

balena. Mă bucur că v-am putut face un serviciu.

— Cu mere coapte la cuptor? repetă Konrad cu uimire. Dar unde vă e pușca?

— N-am nici o pușcă, răspunse „Poșta rapidă". Mă servesc numai de briceag și-l am totdeauna încărcat cu mere fierbinți.

— Așa se explică totul! rosti unchiul. Dar, mă rog, cu orice-ați tras, noi vă mulțumim din toată inima.

Bîzdîganie își vîntură mîna în semn de protest.

— N-are nici o importanță! adăugă înclinînd capul cu condescendență, le întoarse spatele și dispăru în pădure.

Pătrunjica își conduse însoțitorii la un trib prieten, care sălășluia lîngă un încîntător lac cu apă dulce, în clădiri așezate pe piloni înalți. Indigenii erau tatuați, purtau șorțuri în jurul

şalelor, iar la gît salbe de mărgean înspăimîntător de grele.

Calul spuse că nu-l interesează chestii de felul acesta şi se îndreptă imediat spre o plantaţie de trestie de zahăr, din care ronţăi cu poftă pînă ce se sătură bine. Acolo găsi de altfel un alt cal, un bălan mititel, cu care păru a se înţelege de minune.

Indigenii făcură în faţa lui Ringelhuth şi a nepotului său nemaipomenite demonstraţii de înot şi de scufundări sub apă. După aceea unchiul primi în dar un şorţ din frunze de palmier, pe care, de voie de nevoie, trebui să şi-l prindă de mijloc. Dar întrucît rămăsese îmbrăcat cu hainele lui obişnuite, nu oferea o privelişte din cale-afară de ispititoare. Femeile indigenilor se puseră pe un rîs nebun şi o luară la goană.

Flăcăii le arătară oaspeţilor cum se prind păstrăvi cu sulița şi păsări cu laţul. Apoi orga-

nizară nişte curse de canoe în opt, de-l lăsară pe Konrad cu gura căscată.

În continuare avu loc un banchet. Meniul se compunea din următoarele feluri:

Soté de ţînţari.

Aripioare de rechin în vin de orez oţetit.

Limbi de şarpe afumate cu salată de trestie de zahăr şi jeleu de grapefruit.

Cotlete de struţ cu piure de melci.

Cremă de nuci de cocos în untură de peşte.

Căpetenia se scuză că nu poate oferi înalţilor oaspeţi bucate mai alese.

— În locul limbilor de şarpe am fi preferat să vă servim carne de om la frigare, zise el. Dar chiar ieri l-am mîncat pe ultimul nostru prizonier. Şi pînă să prindem cîţiva indivizi din tribul vecin, s-ar fi răcit soteul.

— Nu vă mai osteniţi, ripostă unchiul. Carnea de om îmi cade totdeauna greu la stomac.

Și apoi fu servit meniul.

— Se dovedește o dată mai mult cît e de bine că ne antrenăm stomacul în fiecare joi! zise unchiul adresîndu-se lui Konrad și înghiți toate felurile cu un adevărat dispreț față de moarte.

E drept că la piureul de melci era cît pe ce să i se facă rău.

Konrad stătea de vorbă cu Pătrunjica. Era trist. Fetița îi spusese că nu poate să mai rămînă. Trebuia să plece imediat la doamna Lehmann, spălătoreasa de diamante din Bali. Căci tăticului ei îi căzuse o perlă din coroană și ea trebuia înlocuită cu un diamant. Konrad o rugă să mai zăbovească puțin. Dar Pătrunjica scutură din cap, se ridică, întinse băiatului mîna, îl salută pe unchiul Ringelhuth și pe bătrîna căpetenie și se îndepărtă țopăind.

— Nu mai bîzîi, băiețaș! zise Ringelhuth. Mai bine mănîncă.

Dar lui Konrad îi pierise pofta de mîncare. Își înghițea lacrimile și spunea că ar fi timpul să plece. Fără Pătrunjica Mările Sudului nu-i mai făceau nici o plăcere. Și dacă mai întîrziau nu-i mai rămînea nici destul timp ca să scrie compunerea.

Unchiul se învoi numaidecît. Își luară rămas bun de la căpetenie, mulțumiră pentru calda ospitalitate și dădură fuga la plantația de trestie de zahăr, ca să-l ia și pe Negro Caballo. Acesta, însă, stînd lîngă bălanul cel micuț, zise:

— Dragi prieteni, nu vă supărați, dar eu rămîn aici. Trestia de zahăr e delicioasă. Și în afară de asta, am hotărît să mă însor cu domnișoara Bălana. Nu-i așa că e adorabilă? Vreau să-mi întemeiez și eu un cămin. Să uit circul și patinele pe rotile și tot ce-mi amintește de Europa. Și de azi înainte n-am să mai scot nici un cuvînt. Vă jur! Cailor nu le șade bine să vorbească. Înapoi la natură!

— Nu mai umbla cu fleacuri de-astea! îl apostrofă unchiul. Se poate să spui asemenea lucruri?

Negro Caballo tăcu.

— Doar n-o să ne lași să facem pe jos drumul pînă acasă! urmă Ringelhuth. Haide, deschide pliscul, patruped încăpățînat ce ești!

— Ai uitat că a jurat să nu mai vorbească niciodată? interveni Konrad. Și dacă vrea să se însoare cu domnișoara Bălana, să nu ne amestecăm. N-avem dreptul să stăm în calea fericirii sale!

Calul încuviință din cap. Dar Ringelhuth spumega de furie.

— Mă apucă pandaliile! strigă el. Ce nevoie are namila asta de cal să se însoare? Eu n-am rămas holtei?

— Tu mă ai pe mine, dragă unchiule, îl liniști Konrad. De aceea n-ai nevoie de copii proprii.

— Ia seama! se adresă unchiul Ringelhuth lui Negro Caballo. Cu domnișoara asta bălană a dumitale o să te alegi numai cu mînji tărcați! O Pătrunjică după alta! Spune serios: te-ai hotărît definitiv să nu mai vii cu noi?

Calul dădu din cap.

— Atunci să fie într-un ceas bun! explodă unchiul. Dar să nu-mi mai spui că ești cal! O vită încălțată, asta ești! Așa să știi!

Negro Caballo încuviință cu capul.

— La stînga, marș! comandă unchiul, îl luă pe micul Konrad de mînă și se așternu la drum.

— Mii de mulțumiri pentru tot! mai strigă băiatul.

Negro Caballo şi alba lui logodnică îşi săltară capetele şi nechezară în duet.

— Mergi pe picior greşit, zise unchiul Ringelhuth nepotului său.

Dar nu era adevărat. Unchiul se străduia doar să ascundă că despărţirea de Negro Caballo îl întristase foarte, foarte mult.

Mergeau prin pădurea seculară. Mergeau — şi pădurea nu se mai sfîrşea. Lighioane sălbatice mugeau în depărtare. Viaţa celor doi era cam primejduită. Lui Konrad i se părea o adevărată calamitate faptul că prin părţile acelea nu circulau tramvaie. Pînă la urmă se apucară să cînte vechiul cîntec: „Morarului îi place mult să drumeţească".

Cînd isprăviră cîntecul, unchiul declară că lui drumeţia nu i se pare deloc plăcută.

— Păi, tu nici nu eşti morar! i-o întoarse Konrad. Eşti farmacist.

— Splendid! Ai ghicit! exclamă unchiul şi, uitîndu-se la ceasul de mînă, strigă speriat: Sfinte Dumnezeule! E şapte fără zece!

Dacă nu întîlnim curînd dulapul meu, ajungi prea tîrziu la masa de seară!

— Și cînd am să scriu compunerea, ai putea să-mi spui? întregi băiatul.

— Mă rog! Deocamdată să-i mai tragem un cîntec, propuse unchiul.

Și cîntară: „I-auzi, i-auzi! Vine, vine, cine vine pe alei/ hei-hei-măi și măi-hei-hei!"

După aceea unchiul se uită din nou la ceas.

— Dacă acum nu se întîmplă de urgență o minune, zise el, putem să rămînem definitiv aici și să ne oferim unuia din triburile apropiate ca friptură duminicală.

— Și de ce nu s-ar întîmpla această minune? întrebă cineva în spatele lor.

Se întoarseră. Era Bîzdîganie, zis și „Poșta rapidă". Zîmbea.

— Ai mai fost odată drăguț să ne scapi de o belea, spuse unchiul. N-ai putea cumva să faci o vrăjitorie și să aduci aici dulapul din casa mea, domnule Bîzîiiă?

— Bîzdîganie, îl corectă căpetenia.

Apoi mormăi:

„De patru-ori șase e egal cu trei opt
Și zero este zero înmulțit cu-o sută.
Dar pentru o minune o găsești plăcută".

După aceea bătu din palme, și dulapul se afla în fața lor în inima pădurii seculare! Între palmieri și cactuși!

— Mulțumesc frumos! strigă Konrad.

Dar Bîzdîganie, zis și „Poșta rapidă", se și mistuise în pădure.

— Sinistru individ! remarcă unchiul. Dar foarte amabil. Ce-i al lui, e a lui!

Apoi îl vîrî pe băiat în dulap prin partea din spate, care era deschisă, şi intră şi el. Şi cînd ieşiră din dulap prin faţă, se aflau iar în coridorul lui Ringelhuth pe strada Johann Mayer!

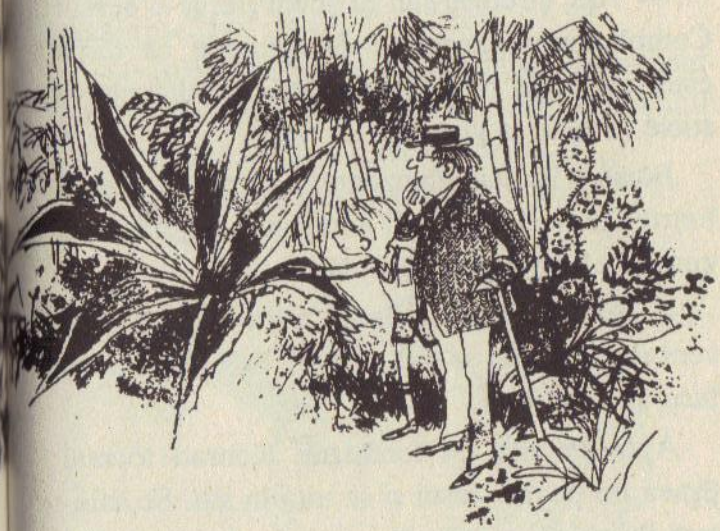

Konrad aprinse lumina pentru că se cam întunecase afară, dar și pentru că spera să găsească în apropierea dulapului cîțiva centimetri de veritabilă pădure virgină.

Nu văzu însă decît pereți și tapete.

Unchiul își scoase șorțul și-l atîrnă, împreună cu bastonul, în vechiul dulap. Apoi zise:

— Așa, ștrengarule! Și acum șterge-o acasă! Complimente părinților. Și spune-le că după cină trec puțin pe la ei. Taică-tu să pună cîteva sticle de bere la gheață.

Băiatul își luă ghiozdanul, spuse că a fost foarte frumos, îi plescăi unchiului, fulgerător, o guriță pe obraz și se cărăbăni.

— Ei nu, că asta-i bună! mîrîi unchiul. Ce-i veni derbedeului să mă sărute? Așa ceva nu se face între bărbați.

Apoi se uită pe fereastră. Konrad tocmai țîșnea pe poarta casei și se uita în sus. Se salutară fluturîndu-și mîinile.

După aceea Ringelhuth se apucă să deretice prin casă. Căci pilota se găsea încă în fața dulapului cu cărți. Iar farfuriile din care mîncaseră erau încă pe masă.

Cînd termină cu dereticatul se duse pe coridor, deschise încă o dată dulapul și se uită curios înăuntru. Dar ceea ce văzu îl făcu să clatine din cap. Fundul dulapului nu mai era deschis! O placă obișnuită îl astupa și în partea aceea. Iar șorțul din pădurea secular dispăruse.

— Biiine! făcu unchiul, vorbind de unul singur. Acum, mult-umblatul farmacist Ringelhuth își va aprinde o țigară groasă de foi.

Și se întoarse fluierînd în camera sa.

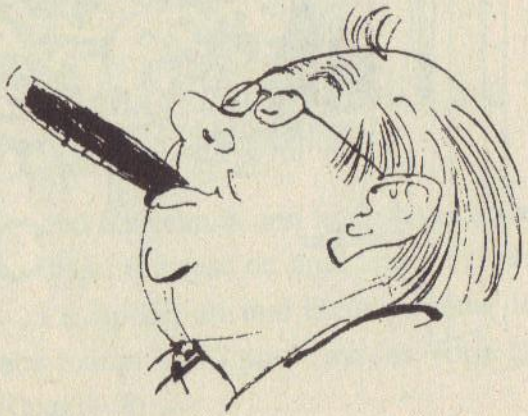

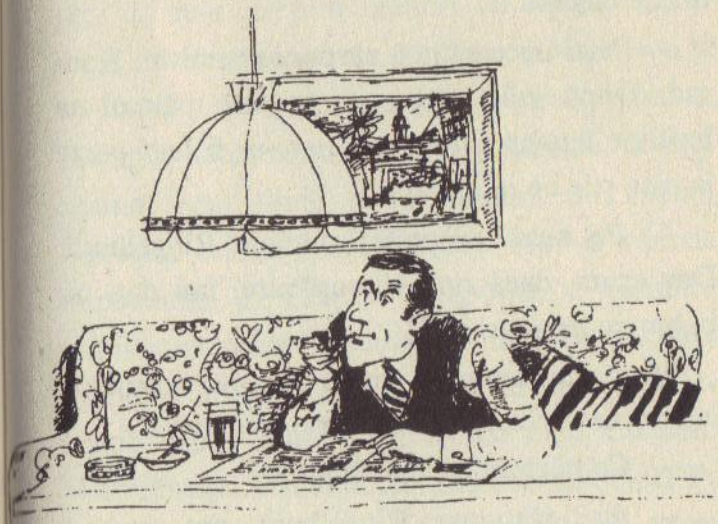

Unchiul citește ce i s-a întîmplat

Cînd Ringelhuth sosi la părinții lui Konrad, băiatul fusese de mult trimis la culcare.

— Ce isprăvi ați mai făcut pe ziua de azi? întrebă mama lui Konrad (așadar, soția fratelui lui Ringelhuth).

— Nu v-a spus nimic băiatul? făcu unchiul, foarte degajat.

— Nici un cuvințel, răspunse tatăl lui Konrad. După joile astea ale voastre băiatul se învăluie într-un mister, de parc-ar fi luat parte la cine știe ce minunății.

— Pe bună dreptate! sublinie Ringelhuth. Dar acum, dacă nu-i cu supărare, îmi dați un pahar cu bere ori nu?

Mama lui Konrad îi umplu un pahar și întrebă, în timp ce unchiul îl golea dintr-o sorbitură:

— Ce năzbîtii ați mai făcut azi?

— Azi, răspunse Ringelhuth, am avut o după-amiază foarte agitată. Pe Glacisstraße un cal ne-a întrebat dacă n-avem cumva o bucățică de zahăr la noi. N-aveam. Cui îi trece prin cap să umble cu bucăți de zahăr prin buzunare? Ei, și atunci calul a venit la mine acasă. După aceea ne-am dus la grăsunul de Seidelbast, băiatul care a fost mai înainte coleg de clasă cu Konrad. Îl știți? Nu? Acum e președinte în Țara Huzurului. Acolo găinile

sînt extraordinar de serviabile. Nu fac ouă simple, ci de-a dreptul ochiuri cu șuncă. Ei, și după aceea am avut un conflict cu Napoleon și cu Iuliu Cezar. Ocupaseră locurile noastre. Locurile noastre numerotate și plătite, vă dați seama! Mai tîrziu ne-am întîlnit cu micuța Babette, cea cu părul roșcat. Are o funcție importantă în Lumea Anapoda: e consilier ministerial pentru educație și învățămînt. Asta datorită faptului că mama ei se află acolo la reeducare. De altfel proprietarul meu, Clemens Waffelbruch, e și el acolo. Nu-i strică deloc! Pe urmă am fost în orașul automatizat. Acolo automobilele se conduc singure. După aceea am călătorit pe ecuator spre Mările Sudului. Noroc că am avut bastonul la mine! Konrad s-a împrietenit cu o fetiță cadrilată, toată numai pătrățele albe și negre. Numele acestei drăgălașe copile era Pătrunjica. Și, drept să vă spun, încă mă mai mir cum de-am ajuns la timp acasă!

Părinții lui Konrad ședeau pe canapea și se uitau îngroziți unul la altul. Tatăl lui Konrad zise foarte serios:

— Ia vino-ncoa' și arată-ți limba!

Iar mama lui Konrad întrebă:

— Vrei să-ți pun o compresă rece pe frunte?

— Un pahar cu bere vreau! răspunse Ringelhuth. Și asta de urgență, că altfel beau din sticlă!

— Ferească sfîntul! sări fratele său. Nici un strop de alcool nu mai capeți!

— Dar bine, Julius, îl apostrofă cu severitate mama lui Konrad pe soțul ei, de ce mi-ai tăinuit pînă acum că aveți alienați mintali în familia voastră?

— Ai dureri de cap? îl întrebă tatăl lui Konrad pe farmacist. A fost tare zburdalnic băiatul azi după-masă? Trebuie să fii mai sever cu el.

Ringelhuth își umplu paharul, bău și zise:

— Văd că nici azi nu se poate vorbi cu voi. Sînteți mult prea serioși pentru vîrsta voastră.

— Asta-i bună! pufni tatăl lui Konrad. Ne mai faci și observații? Sîntem cumva prea bătrîni? Dar nu, tu ești prea tînăr! Ca să știi!

— Așa! făcu unchiul. Apoi atunci, noroc! Rămîneți cu bine! Mai dau numai o fugă pînă sus la băiat. Să văd cum doarme.

— Însănătoșire grabnică! îi ură tatăl lui Konrad.

— Dacă mai spuneți o vorbă pe chestia asta, se zbîrli Ringelhuth, mă reped pînă la farmacie, aduc niște praf de strănutat și vă arunc în aer cîteva porții! Adio, cătrăniților!

Încrucișă brațele pe piept, se înclină ca un turc din înalta societate și-i părăsi pe cei doi, grozav de tulburați de scena la care asistaseră.

Ringelhuth întoarse binișor întrerupătorul din odaia lui Konrad și făcu lumină. Apoi se furișă în vîrful picioarelor pînă la pat.

Băiatul dormea dus. Deodată însă, se mișcă, zîmbi în vis și zise:

— O marcă mi-ar fi făcut mai multă plăcere...

Ringelhuth se aplecă peste nepotul său și-i șopti:

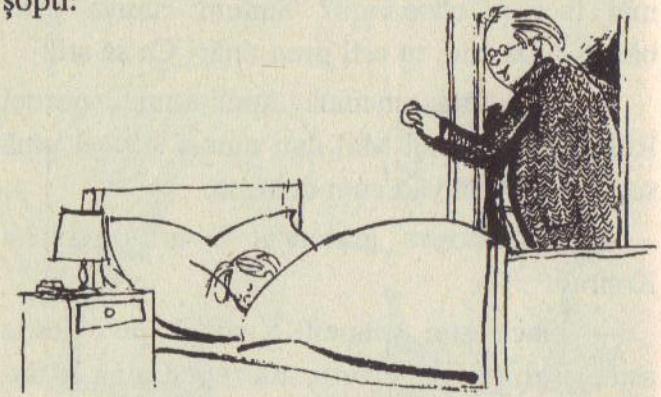

— Joia viitoare capeți o mașină cu aburi, pușlama!

Apoi își aruncă privirea prin odaie. Pe măsuța de scris se afla un caiet. Ringelhuth se strecură tiptil pînă acolo. „Caiet de compuneri", scria pe el. Ringelhuth îl deschise și îl răsfoi pînă ce dădu peste ce căuta. Citi titlul, apoi toată compunerea...

Ce mi-sa întîmplat în mările sudului

Joia se lasă totdeauna cu distracții grozave. Din cauza lu unchi-miu carei farmacist șil chiamă Ringelhuth ca mine

că daia e unchiuniu. Azi a
fost iar joi. Și cînd iam spus lu
unchiu-miu că trebuie să scriu
o compunere despre mările sudului
findcă știu sa socotesc da nam fa-
ntezie a zis hai repede acolo. Il făceam
noi praf pe profesoru ăla. Imi pa-
re rău, da așa a zis. Si tundeo
băiete. A fost ceva ca un șut imparabil.
Intîi în dulapu din ~~[illegible]~~ coridor.
Dupa aia în țara huzurului. După
aia în țara huzurului. Dupa aia în un
castel cu niște domni care a dormit. După
aia unde se repară părinții cei răi. Mia
placut. Dupa aia într un oraș unde
toate e electrice. Grozavă bramburealo-
ceam văzut. Și a dat drumul o vijelie.
Curentu electric a luato-razna [illegible]

zburau prin acoperiș. Noi hopa-sus pe
cal și dăi bataie de nu pătiam și noi.
Pe cal lam cunoscut pe strada versantului.
Iam dat zahor o litră întreagă a înghițit.
Umbla pe rotile. De asta m-ai scriu căi prea
mult. Pe banda ecavatorului care mi
lam închipui alt fel am călărit peste tot o-
ceanul deam ajuns la o insulă din mările
sudului. La dreapta și la stînga ierau
și alte insule. Cu bancuri de coral din care
vine celebre coliere. Și cu rechini. Unu era
gata-gata săl mănînce pă unchiuniu. Pă
chestia burții lui da el nici nare. Eu ce mai
îi căptușesc rechinului una pă bot iar
unchi-miu cu o marcă. C-adun bani pen-
tru masina cu aburi. Patru mărci ~~[illegible]~~ nu ajunge
atîta am. După aia un maimuțoi sa
pus în fața unui cor. Acolo iera și
un elefant care pocnea din nuci

de coco. Noi am mulțumit da cia tulito. Mai a dracului era întîmplarea cu cei 3 tigrii. Unchiu era gata să-i împuște cu bastonu. Da tigrii numa ce scot o batistă albă și zbughio în pădurea seculară. Pă urmă am dat de canguri. Împletia ciorapi și lîna o tinea în sacoșa ceo du pă burtă. Ăl mai frumos a fost cam întîlnit-o pe Pătrunjica. Ea e o fetiță și e cu pătrățele negre și albe. Că tăticu ei e căpetenie da mama ei numai dactilografă. Plîngia tare că se tîrea balena după ea. Că balenele e mamifere. Și în apă traiesc numa din greșală. Ea a zcos limba la ea și acum aia se făcuse foc pă ia. Bîrdigarie e o căpetenie

cu mere coapte care frigia și a tras și a gonit huiduma. Da după aia a trebuit să plece Pătrunjica. Fîncă tăticu ei a pierdut 1 perlă din coroană. Tribu unde am mîncat de prînz și ce mai știa băieții să să scufunde supt apă, fantastic, a vrut să ne dea carne de om la frigare. Slavă Domnului nu mai avcau la cămară. Da lască și așa ce de aiureli nea mai văzut ochii acolo. Piftelute de elefant și niște costițe de pasare dintrun fel de struț. Și marmeladă de melci. Unchiul Ringelhuth iera gata să da pînă la urma na mai. Are aproape totdeauna cei 7 ani de-a casă. Păcat însă de cal ca rămas acolo. Să să însoare cu o bălancă.

Cînd neam despărțit de Pătrunjica a zis unchiu acolică e aproape 7 și dacă nu întîlnim rapid dulapu rămânem aici și pune să ne frigă. Da atunci a venit Bîzdîganie și a făcut o vrăjală și a scos dulapu exact unde ne trebuia că am trecut prin el am și fost acasă la unchiașiu. Și el a zis acu ștergeo băiete și glonț la parinți că de nu e jale. Parintii nici nau băgat de seamă că la țanc am sosit la masa și astai ca noi principalul. Pormă mam pus și am scris și compunerea despre ce mia sa întîmplat acolo asaceva să mai facă și altu dacă poate. Da fără unchi-miu nas fi putut.

băi tot din familea noastră și toți e spirt în familea noastră, toți foarte deștepți a spus și unchiu. Astai tot ce mi-sa întîmplat în mările sudului poate nu chiar totu da a fost așa mult și cînd te pui să le scrii viti fumate. Și care nu mo crede atita pagubă. Sau noare de cît să întrebe pe unchi-miu care îl chiamă ca pe mine și e farmacist și o să vadă el atunci.

Unchiul Ringelhuth puse binișor caietul la loc pe măsuța de scris, se mai duse o dată pînă la pat, îi făcu cu ochiul băiatului, măcar că dormea, păși spre ușă în vîrful picioarelor, își mai întoarse o dată capul și, sucind întrerupătorul ca să stingă lumina, șopti:

— Noapte bună, băiatul tatii!

Deşi, în fond, nu-i era decît nepot.